

Divina Vindecare

Numărul 17
Mai 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Sursa păcatului	Pag. 3
2. Calea luminii	Pag. 6
3. Rodul Evangheliei	Pag. 9
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 2-a	Pag. 15

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Sursa păcatului

David Clayton, Ianuarie 2011

Biserica Romano Catolică are o listă de șapte păcate pe care le numește „Cele șapte păcate de moarte”.

„*Cele șapte păcate de moarte cunoscute și sub denumirea de ‚Vicii capitale’ sau ‚Păcate principale’ este o clasificare a viciilor mari care a fost folosită de la începutul creștinismului pentru a educa și a instrui credincioșii în ceea ce privește tendința naturii umane decăzute către păcat. Această versiune recunoscută a listei enumără mânia, lăcomia, lenea, mândria, pofta, invidia...*” (Wikipedia).

Este interesant și trist într-un fel ca orice instituție creștină să devină atât de confuză în ceea ce privește adevărata problemă a naturii umane, încât să privească păcatul într-un mod atât de superficial. Lista celor șapte „păcate de moarte” pare să fie arbitrară și aparent nu există nici un criteriu după care au fost alese acestea șapte. Catholicismul pare să îmbrățișeze opinia potrivit căreia păcatul este în principal rezultatul elementelor individuale ale dorinței, comportamentului sau atitudinilor umane. Citind lista, m-am întrebat de ce au fost alese numai șapte. Dacă aș aborda problema păcatului astfel, m-aș putea gândi la încă douăzeci pe care le-aș putea adăuga pe listă; așa că, de ce șapte?

Ceea ce este încă și mai interesant pentru mine este faptul că mulți dintre noi avem concepția despre păcat care se bazează pe aceeași rațiune ca cea catolică și, deloc surprinzător, aceasta rezultă în aceleași soluții ca cele adoptate de catholicism. Atunci când privim păcatul în mod fundamental ca pe o faptă sau ca pe lipsa autocontrolului, automat ne raportăm la această problemă într-un mod legalist. Soluția problemei păcatului devine o chestiune de schimbare a obiceiurilor, o schimbare a faptelor, o chestiune care ține de autocontrol și disciplină. Este adevărat că acești factori devin evidenți în cadrul vieții reinnoite a celui ce este biruitor împotriva păcatului, dar a crede că biruința aceasta este rezultatul unei schimbări de comportament, este o greșeală.

Rădăcina păcatului

Problema păcatului este în mod fundamental o problemă legată de natura pe care omenirea decăzută o are, și nu atât de mult legată de faptele sau atitudinile demonstrate de omenire. Acest lucru este în mod clar afirmat de Scripturi:

„*Fiindcă mintea firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt firești, nu pot să placă lui Dumnezeu*” (Romani 8:7, 8 KJV).

„*Știm, în adevăr, că legea este spirituală: dar eu sunt firesc, vândut rob păcatului*” (Romani 7:14 KJV).

Rădăcina problemei omului nu este ceea ce face, ci ceea ce este. Problema este că persoana neconvertită este „firească”, are o natură pământească, mintea este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, iar natura sa este într-un conflict constant cu voința lui Dumnezeu.

Biruință în Hristos

Biblia ne spune că cei care sunt în Hristos au devenit făpturi noi, părtași de natură divină, mintea firească a fost omorâtă, sunt în duhul, nu în trup și, în consecință, păcatul nu mai are stăpânire asupra lor. Mărturia biblică despre această schimbare care are loc este copleșitoare. În 1 Ioan 3:9 citim:

„*Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu*”.

Din nou, în Romani 6:1, 2 citim:

„*Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?*”.

Observați ceea ce este subliniat în cele două versete: noi nu păcătuim, nu mai trăim la fel. Noi nu ne complăcem în **faptele** păcatului; dar ce de? Pentru că suntem **născuți** din Dumnezeu, pentru că **am murit** față de păcat. Faptele păcatului nu mai domină viețile noastre pentru că rădăcina păcatului, natura carnală sau trupul păcatului sau omul cel vechi a fost omorât și suntem născuți din nou prin unirea cu Hristos în moartea și învierea Sa. **Natura** păcatului a murit, motiv pentru care faptele păcatului nu-și mai găsesc locul în viețile noastre. Așa cum explică Pavel:

„Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat”. (Romani 6:7).

Acesta este adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Din nou și din nou întâlnim acest lucru subliniat în Biblie și, în mod deosebit, în Noul Testament. Noi nu biruim păcatul încercând să ne luptăm cu el; nu, ci găsindu-ne locul în Hristos. În El, mintea carnală care este rădăcina faptelor păcătoase, este omorâtă și este înlocuită cu mintea lui Hristos, astfel, păcatul fiind biruit printr-o singură lovitură.

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. (Ioan 15:5).

„Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut”. (1 Ioan 3:6).

Toate acestea sunt minunate. Și totuși, unii dintre noi au descoperit că, în ciuda acestor minunate promisiuni și asigurări din Cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda clarității cu care este descoperită calea în Biblie, în ciuda înțelegerii pe care o avem în mințile noastre, din timp în timp ne descoperim căzând în fapte de fărădelege care Îi aduc dezonoare lui Dumnezeu, ceea ce produce descurajare și confuzie. Cum se poate așa ceva? Dacă Dumnezeu ne-a promis atât de mult, El care nu poate minți, și dacă noi am acceptat cuvântul Său, de ce nu vedem întotdeauna puterea lui Hristos manifestată în noi, într-o constantă biruință împotriva păcatului?

Păcatul de moarte

Cercetând experiențele primilor păcătoși, Lucifer și Adam și Eva, am înțeles mai clar faptul că există un factor primar în spatele păcatului în general. Nu mă refer aici la faptele păcatului sau la natura păcatului în acest caz, ci mă refer la tot ceea ce este legat de păcat, indiferent cum îl definim. Există o **atitudine** care este cea mai periculoasă și care stă la baza tuturor faptelor păcatului și aceasta este ceea ce se numește cel mai mortal păcat dintre toate. Poate că nu pare a fi păcat în sensul comun al cuvântului, dar îl clasific ca păcat pentru că, într-adevăr, constituie cauza întregului păcat.

Dumnezeu ne-a dat toate lucrurile în Hristos. Acesta este cel mai minunat și indiscutabil adevăr. Apostolul Pavel vorbește despre această asigurare astfel:

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri”. (Coloseni 2:9, 10).

În El nu ducem lipsă de nimic. Toată biruința asupra păcatului, toată puterea Spiritului Sfânt, toate sunt ale noastre în Hristos. Nu există nici o șansă ca Satan să ne biruiască, nu există nici o șansă ca faptele păcatului să se manifeste în viețile noastre. Și totuși, uneori cădem! De ce? Descoperim răspunsul în următorul adevăr:

„Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere”. (2 Corinteni 5:7).

Toată plinătatea lui Hristos este într-adevăr a noastră, dar singura condiție pentru a primi și umbla în toate aceste binecuvântări, este de a ne menține locul în El **prin credință**. Umblăm, trăim, existăm prin credință și numai prin credință. Cu alte cuvinte, tot ceea ce Hristos ne-a pus la dispoziție, tot ceea ce ne aparține deja în sensul cel mai deplin, putem accesa numai dacă ne menținem locul în El prin credință. Nu Dumnezeu închide canalul binecuvântărilor dacă noi nu avem credință; nu! Credința este mâna care prinde binecuvântările de pe tărâmul spiritual. Este asemenea respirației. Dumnezeu nu spune: „Dacă nu respiri, nu-ți voi mai da aer”. Nu! Aerul este oferit, iar noi îl inhalăm, beneficiind astfel de el. Într-un fel asemănător, toate binecuvântările lui Dumnezeu sunt disponibile în Hristos și sunt primite prin credință. Atunci când nu mai credem, când nu mai avem încredere, ne asemănăm cu cel care alege să se oprească din a respira; tăiem canalul binecuvântării. Nu Dumnezeu este Cel ce reține binecuvântarea, ci noi suntem cei care o respingem.

Și totuși, trăim într-o lume care inspiră necredință. Necredința umple atmosfera din jurul nostru, făcând o presiune asupra noastră și secându-ne de viață cu fiecare ocazie. Nu numai că media este plină de expresii evoluționiste și ateiste, dar prezența morții, a durerii, a bolii, a nedreptății și a suferinței pretutindeni în jurul nostru, contribuie la această miasmă de necredință. De fiecare dată când auzim că un copil a murit într-un incendiu, că cineva a fost torturat până la moarte sau că un dezastru natural a luat sute de vieți la întâmplare, ispita de a întreba revine: „Doamne, unde ești? Ești cu adevărat aici?”. Chiar și prietenii noștri contribuie la această atmosferă de necredință, căci sunt puțini cei care sunt capabili să reziste ispitei de a vorbi deseori despre lucrurile negative care se petrec în jurul lor zilnic.

Pe măsură ce mă gândeam la toate acestea, mi-am dat seama că nici Lucifer și nici Adam sau Eva nu s-au lovit de toate aceste probleme, și totuși și-au pierdut încrederea în Dumnezeu! Adam și Eva trăiau într-o atmosferă desăvârșită. Nu exista nimic care să-i încurajeze spre necredință. Pretutindeni unde-și întorceau privirile nu vedeau altceva decât dovezi ale bunătății Creatorului lor. Nu existau ateii, nu erau teorii evoluționiste, nici televizor, nici nedreptate, nici durere sau moarte – tot ceea ce vedeau pretutindeni era: „Dumnezeu este bun! Te poți încrede în El cu toată inima”. Și totuși, ei s-au oprit din a se încrede în Dumnezeu.

Considerăm că păcatul lui Adam și al Evei a fost faptul că au mâncat din fruct, dar este evident faptul că păcatul a început înainte de aceasta. Adevărata problemă a fost faptul că nu s-au mai încrezut în Dumnezeu – au ajuns să creadă că Dumnezeu este mincinos! Aceasta este problema. Dacă cineva îți spune că dacă atingi un anumit obiect vei muri, de ce ai atinge obiectul respectiv? Fie pentru că vrei să mori, fie deoarece crezi că

persoana respectivă este mincinoasă. Ai îndrăzni să-l atingi dacă ai crede cu adevărat că există șanse ca prin aceasta să mori? Eva a ajuns să creadă că Dumnezeu este mincinos; acesta este motivul pentru care a luat fructul, și nu dorința de a se sinucide. Indiferent cât de incredibil pare, Eva a ajuns la concluzia că Dumnezeu era un asemenea mincinos, încât a fost capabilă de a-și asuma teribilul risc de a muri instantaneu dacă se dovedea că greșise.

Același lucru s-a petrecut și cu Lucifer. Ce atmosferă ar fi fost mai încurajatoare pentru credință și încredere în Dumnezeu decât cea în care a trăit el, probabil veacuri întregi? În fiecare secundă el vedea bunătatea lui Dumnezeu. El avea privilegiul deosebit de a privi lucrările lui Dumnezeu, căci stătea mereu în chiar prezența Lui și vedea modul în care interacționa cu creaturile Sale. Și totuși, uluitoarea mărturie a Cuvântului lui Dumnezeu este că ... nelegiuirea s-a găsit în el! El nu s-a mai încrezut în Dumnezeu.

Atunci, ce speranță avem noi? Dacă aceste ființe desăvârșite, care aveau minți perfecte, trăiau în atmosfera desăvârșită a paradisiului, cu toate dovezile dragostei și bunătății lui Dumnezeu, nu s-au mai încrezut în El, ce speranță avem noi că ne-am putea menține încrederea și credința în Dumnezeu, care să ne ajute să ne prindem de toată puterea Lui, atunci când suntem atât de bombardat cu necredință din **fiecare** parte, în fiecare moment al zilei? Pe măsură ce mă gândeam la această întrebare, mi-a devenit din ce în ce mai clar faptul că a existat un factor fundamental în experiența lui Adam și a Evei, ca și în cea a lui Lucifer, element de care trebuie să fim conștienți și pe care trebuie să-l evităm cu toată puterea. Acesta este elementul pe care-l numesc „cel mai mortal păcat”.

Gândiți-vă la această întrebare cu atenție: care a fost motivul pentru care Eva a ajuns la concluzia că Dumnezeu este mincinos? Biblia ne spune clar: ea l-a ascultat pe șarpe. Este un fapt uimitor și este plin de învățătură și avertisment pentru noi. Cât timp a petrecut Eva împreună cu șarpele? Probabil nu mai mult de câteva momente, poate cinci minute cel mai mult. Și totuși, în cinci minute, Satan a fost capabil să distrugă toate dovezile de bunătate și dragoste ale lui Dumnezeu, toată siguranța în credința lui Dumnezeu care a existat în mintea Evei și care s-a dezvoltat în ea de când a fost creată. Uimitor! Cum a fost posibil ca, într-o clipă, toate dovezile acumulate timp de atât de multe zile să fie cu desăvârșire distruse? Aceasta este o lecție puternică și un avertisment pentru fiecare dintre noi. Toate dovezile pe care le avem despre dragostea lui Dumnezeu și despre buna Sa voință, pot fi erodate într-o singură clipă dacă alegem să ne îndepărtăm atenția de la aceste dovezi ale adevărului. Acesta este adevărul; chiar acesta! Cinci minute de ascultat la un lucru nepotrivit, de vorbit cu persoana nepotrivită, de privit în direcția greșită și toate dovezile acumulate timp de o viață întreagă vor fi distruse! Acest lucru pare a fi foarte nedrept, dar este o realitate și accentuează adevărul marelui principiu potrivit căruia „prin privire, suntem schimbați”. Dovezile pe care le-am acumulat timp de ani întregi nu vor fi suficiente pentru a ne menține într-un moment de încercare. Noi nu suntem susținuți de cunoștința acumulată; nu, și aici descoperim ceea ce este cel mai important: suntem păstrați **numai** prin a privi constant la Hristos, numai printr-o legătură constantă cu El, legătură care este păstrată prin menținerea privirii ațintite asupra Lui. Cunoașterea despre El își are locul ei, dar cunoștința nu reprezintă cheia puterii creștine. Acesta este motivul pentru care cineva care cunoaște foarte puțin despre Hristos poate fi un creștin foarte puternic, în timp ce o altă persoană care a studiat și înțelege multe despre Hristos și despre calea mântuirii, poate fi un creștin foarte slab. Puterea noastră nu stă în cunoașterea adevărilor despre Hristos, ci în a ne menține privirile ațintite asupra Lui.

Acesta este motivul pentru care am ales să reprezint cel mai mare păcat ca fiind atitudinea care ne determină să ne îndepărtăm atenția de la Hristos chiar și pentru o singură clipă. Poate că ne întrebăm: „Ce se poate întâmpla numai într-o singură clipă?”. Dar întregul destin al planetei noastre a fost schimbat în mod dezastruos pentru că Eva a avut acea atitudine. Această schimbare a atenției reprezintă rădăcina necredinței (neîncrederea în Dumnezeu), care ne desparte de Spiritul Său și care determină nesupunerea pe care o definim ca fiind păcat. Problema reală nu este rezultatul final, ci sursa din care au rezultat toți pașii care au urmat și care au condus la rezultatul final. Așadar, ideea este că, dacă nu ne îndepărtăm privirile de la Hristos, suntem mereu în siguranță. Dacă îți iei privirea de la El, chiar și numai pentru o clipă, ai comis păcatul mortal, rădăcina și sursa răului.

Petru a cunoscut puterea lui, s-a încrezut în puterea lui Hristos până la punctul în care această cunoștință și încredere l-au ajutat să facă imposibilul: să meargă pe apă. Dar oare cunoștința lui l-a susținut pe apă? Cunoașterea puterii lui Hristos l-a ajutat să sfideze legile naturii? Nu; atunci când și-a îndepărtat privirea de la Hristos, el încă avea cunoștința despre puterea aceea și despre caracterul lui Hristos, dar atenția fiindu-i schimbată, **memoria** nu a fost suficientă pentru a-l feri de înec. Informația acumulată nu a fost suficientă pentru criza respectivă. El avea nevoie de o interacțiune prezentă cu Hristos, menținută de privirea credinței. Atunci când aceasta a dispărut prin îndreptarea privirii într-o altă direcție, el a fost înfrânt. Ce lecție uimitoare!

Așadar, biruința asupra păcatului nu depinde de circumstanțe desăvârșite, de abundența informației în ceea ce privește adevărul sau de a avea minți desăvârșite. Cele mai perfecte persoane și-au pierdut calea nu datorită lipsei mediului potrivit, ci datorită faptului că au ales să-și îndepărteze privirile de la Dumnezeu și să petreacă un moment în compania necredinței. Acest lucru a fost suficient pentru a aduce dezastrul asupra lor și asupra întregii rase umane. Dar inversul este că noi, cu imperfecțiunile și negativele din jurul nostru, putem păstra o viață

armonioasă cu Dumnezeu, o viață a desăvârșitei biruințe asupra păcatului, nu datorită unui mediu fără defect sau pentru că avem mai multe capacități decât alții, ci pur și simplu pentru că am învățat lecția, și am învățat-o bine, **de a nu îndrăzni** să ne îndepărtăm privirea de la Hristos nici măcar pentru o clipă. Cei ce au învățat această lecție sunt în siguranță, indiferent de circumstanțele în care se găsesc, sau de cât de slab le este intelectul. Cei ce nu învață această lecție sunt sortiți la căderi continue și sunt în pericolul de a-și pierde sufletele.

Nici unul dintre noi nu suntem tari în noi înșine. Tăria noastră este Hristos și numai Hristos. În afara Lui nu putem face nimic. Asta este ceea ce El ne spune foarte clar în Ioan 15:5. De aceea, Dumnezeu ne-a oferit capacitatea de a alege locul spre care să ne îndreptăm atenția. Cu toții putem face aceasta indiferent de tăria intelectului, de mediu sau de circumstanțe. Nu avem puterea în noi înșine de a face ce este bine, dar putem alege la ce să privim și avem asigurarea că, pe măsură ce ne vom păstra privirile ațintite la Hristos, toată puterea Lui devine a noastră. În El putem face totul, iar biruința asupra păcatului, a lumii și a lui Satan devine experiența noastră constantă.

Așadar, să ne ferim cu grijă și fără a face nici un compromis împotriva influențelor care caută zilnic să întrerupă această legătură vitală dintre noi și Hristos. Să ne opunem înclinației de a ne complăce în discuții cu necredincioșii care încearcă să ne distrugă credința, să ne ferim de ispita de a petrece chiar și numai câteva clipe ascultând sau privind ceva rău. Așa cum spune zicala: „Nu putem opri păsările din a zbura deasupra capetelor noastre, dar le putem opri din a-și face cuiburi acolo”. Să ne umplem mințile cu prezența lui Hristos, să citim Cuvântul Său în fiecare ocazie, iar când nu putem citi, să-L ascultăm și să căutăm ocazii de a vorbi despre El tuturor acelor care vor să asculte. Să ne păstrăm mințile atente la glasul Său, să-L căutăm pe El și călăuzirea Lui în tot ceea ce facem în fiecare clipă. Să ne facem timp de a vorbi cu El în timpul zilei. De fapt, fie ca dragostea și nevoia noastră după El să ne constrângă să ne rugăm fără încetare.

Vor exista oameni care vor deveni exact ceea ce Domnul dorește ca ei să devină. Chiar acum Dumnezeu îi pregătește. Și totuși, aceștia, când vor apare în final, în sine nu se vor deosebi de ceilalți oameni. Dar ce va face diferența între experiența lor și a celorlalți, inclusiv de cea a generațiilor trecute de creștini? Numai atât: ei vor fi învățat lecția pe care Dumnezeu a dorit mereu ca ei s-o învețe, și anume că Hristos este **totul** și că nu ne despărțim de El nici măcar pentru o clipă căci, în noi înșine, nu suntem **nimic** și nu putem **nimic**. Hristos este totul în toți. Aceasta este solia „Hristos, neprihănirea noastră”, solia pe care chiar acum, încă o dată, Dumnezeu o prezintă în toată splendoarea ei înaintea tuturor acelor care își vor deschide ochii pentru a vedea.

Atunci când știm cu adevărat, din adâncul inimilor noastre, că nu putem face nimic prin noi înșine, că Hristos este cu adevărat în cel mai absolut sens, întreaga noastră neprihănire, că toată speranța noastră de bunătate și facere de bine este în El, atunci consecința acestei înțelegeri va apare într-o deplină dedicare ce va produce rezultatele pe care Dumnezeu le-a dorit atât de mult. Dumnezeu să ne ajute să învățăm această lecție cât mai repede!

Calea luminii

Ardeiaș Vlad, Aprilie 2011

Concluzionăm în articolul de luna trecută, intitulat „Calea orbirii”, că starea de beție generată de spiritul lumesc și mândria denominațională este cu desăvârșire letală. Dacă laodiceanul vrea să scape din această capcană a morții, el are nevoie de o schimbare majoră, profundă, fundamentală. În ultima parte a mesajului Său către laodiceenii rătăciți de Sine, după ce trece în revistă nevoile lor (aur, haine și alifie pentru ochi), Domnul Isus descoperă care este calea luminii, singura lor șansă de salvare.

O ușă închisă

În descrierea pe care o face realității, Domnul Isus începe astfel: „*Iată Eu stau la ușă, și bat*”. (Apocalipsa 3:20).

Laodiceanul este închis în propria lui casă, în propria lui biserică. Acolo este locul în care-și desfășoară viața de autoamăgire, îmbătându-se cu minciuni despre starea și poziția pe care crede că le ocupă. Studiază Biblia, iar doctrinele și învățăturile pe care le afirmă sunt transformate în proptele pentru propria-i vanitate, pentru ridicarea sinelui pe culmi cât mai înalte.

Surpriză însă: Domnul Isus, Cel care ar fi trebuit să fie Conducătorul casei, este afară, la ușă, iar acea ușă este închisă pentru El. Pentru oricine altcineva ușa este deschisă; „*Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă*

primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi". (Ioan 5:43). Mai mult decât atât, înăuntrul casei este o larmă atât de mare, încât El spune: „**Dacă** aude cineva glasul meu...”. (Apocalipsa 3:20).

În această stare de lucruri, Domnul Isus afirmă că singura șansă a laodiceanului este aceea de a-I deschide Lui ușa și de a petrece un timp intim împreună, la cină. Accentul este în mod clar pus pe aspectul personal; cu alte cuvinte, această experiență nu poate fi una de grup, ci numai individuală.

„Opriti-vă!”

Realitatea este că nimeni nu se poate trezi din beție atât timp cât continuă să bea. Această întâlnire la care ne cheamă Domnul pe fiecare dintre noi presupune o oprire din calea pe care am mers până atunci. Psalmul 46:10 spune „*Opriti-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu*”. Această oprire a fost, este și va fi mereu premergătoare oricărei reforme autentice.

Pregătirea la care este chemat Israel pentru a se putea întâlni cu Dumnezeu (Amos 4:12) începe cu o oprire. Cu toate că o pregătire presupune de obicei diverse activități în care trebuie să ne angajăm, Biblia spune că, în acest caz, pregătirea constă tocmai în încetarea activităților, într-un repaus.

Gândurile lui Dumnezeu sunt fundamental diferite de ale noastre (Isaia 55:8, 9) și tocmai de aceea calea Lui ni se pare deseori paradoxală. Realitatea prezentată de Dumnezeu este că suntem născuți morți, dar cu toate acestea trăim; iar pentru a ajunge înapoi la viață, trebuie să ne naștem din nou prin moarte, primind astfel adevărata viață pe care o putem menține numai murind zilnic. Tot astfel, pregătirea de a-L întâlni pe Dumnezeu începe cu o oprire și o întâlnire personală, intimă cu Isus. Pe aici au trecut toți cei prin care Dumnezeu S-a manifestat cu putere. Iată câteva exemple:

Moise

Nu după mult timp de la nașterea sa, Moise a fost luat la curtea lui faraon pentru a-și petrece viața acolo. Dat fiind poziția pe care o avea, el urma să fie următorul faraon, motiv pentru care Moise a început să treacă printr-o școală deosebită. Scriptura ne spune că „*Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte. El avea patruzeci de ani, când i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frații săi, pe fiii lui Israel*”. (Fapte 7:22, 23).

Așadar, primii 40 de ani Moise i-a petrecut învățând (uimitor!) „*toată înțelepciunea egiptenilor*”. Egiptul a fost una dintre cele mai avansate culturi din antichitate. Sunt de notorietate cunoștințele lor în domenii ca matematica, medicina și astronomia. Moise a fost educat ca unul care urma să ocupe cea mai înaltă poziție, motiv pentru care educația lui a fost amplă și de lungă durată.

Toate aceste cunoștințe i-au adus însă și un deserviciu: a ajuns să creadă că informația îl face capabil să împlinească lucrarea lui Dumnezeu, motiv pentru care face primul pas către afirmarea sa înaintea propriului său popor. Acest plan eșuează însă lamentabil, iar Moise ajunge la una dintre răscrucile vieții lui. În fața celor două alternative, „*prin credință Moise ... n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului*”. (Evrei 11:24, 25).

În felul acesta se încheie prima perioadă de 40 de ani a vieții sale, și începe cea de-a doua perioadă, una de pregătire în vederea mării lucrări care-i stătea în față. Însă, spre deosebire de strategia pregătirii pentru a deveni faraon, pregătirea divină nu vizează atât de mult informația, cât inima. Moise își petrece următorii 40 de ani (Fapte 7:29, 30) ca păstor în pustiu. Zi după zi și noapte după noapte, timp de 40 de ani, Moise se oprește pentru a dezvăța „*toată înțelepciunea egiptenilor*” și pentru a învăța să se încreadă numai în Dumnezeu și să „gândească” cu inima.

După această a doua perioadă a vieții sale, Moise este pregătit pentru a treia și ultima perioadă de 40 de ani (Deuteronomul 34:7), acea perioadă de foc care a dovedit că pregătirea din pustiu a fost temeinică. Ce s-ar fi întâmplat însă dacă Moise ar fi refuzat să se oprească din calea pe care mergea și s-ar fi îmbătat cu gândul că lucrarea lui Dumnezeu se poate face prin mijloacele și înțelepciunea „Egiptului”? Care ar fi fost finalul în cazul în care el ar fi insistat că strategia militară și informațiile acumulate pe băncile „egiptenilor” pot fi folosite pentru cauza lui Dumnezeu, pentru eliberarea poporului Său din robie? Vă las pe voi să vă imaginați.

Pavel

Unul dintre cei mai promițători studenți ai lui Gamaliel (care se numără printre cei mai mari învățători din analele iudaismului), Saul din Tars, aude într-o zi glasul Domnului Isus prin larma casei în care se găsea, și află cu stupoare că Dumnezeu pe care credea că-L slujește stă de fapt afară, la ușă. Uluit de această descoperire, este cuprins de sentimentul că toate lucrurile pe care le considera virtuți, toată învățătura care-i devenise Dumnezeu, toate restricțiile la care s-a supus din dorința de a fi neprihănit, nu sunt decât „*gunoaie*” (Filipeni 3:8) de care trebuie să scape cât mai repede. Însă, cu toate că toți cei care fuseseră personal împreună cu Domnul Isus, care

primiseră Spiritul Sfânt și prin care solia răsună acum cu putere erau în viață, Saul nu merge la nici unul dintre ei pentru a învăța Adevărul, ci petrece trei ani departe de Ierusalim. (Galateni 1:15-18). A înțeles că nevoia cea mare era aceea de a se întâlni personal cu Isus și de a înțelege direct de la El misiunea pe care o avea de îndeplinit, locul pe care urma să-l ocupe în planul divin. Rezultatul acestei opriri de trei ani a fost unul ale cărui binecuvântări au ajuns chiar și până la noi astăzi, după 2000 de ani: Pavel a scris două treimi din Noul Testament, iar el amintește de trei ori despre „*Evanghelia mea*”, o descoperire cu totul deosebită a veștii bune de care ne bucurăm cu toții astăzi. Ce s-ar fi întâmplat dacă, după noua descoperire de pe calea către Damasc, Saul nu s-ar fi oprit pentru a se întâlni personal cu Isus? Greu de imaginat...

Cei unsprezece apostoli

Dezamăgirea pe care au trăit-o ucenicii la moartea Domnului Isus a fost probabil una dintre cele mai triste și mai agonizante experiențe din istoria omenirii. Ceea ce ei credeau nu era bazat pe istorii povestite sau citite ci, așa cum chiar unul dintre ei scria mai târziu, „*ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre*” (1 Ioan 1:1), aceasta a constituit fundamentul încrederii pe care o avuseseră. Ei primiseră practic toate dovezile posibile ale faptului că Isus din Nazaret era Mesia așteptat, iar acum El era în mormânt, învins (în înțelegerea lor) de iudeii care căutaseră îndelung să-I ia viața. Acesta a fost un moment de panică, de îngheț al sufletelor lor, un moment în care tot ceea ce constituia realitatea vieților lor, dispăruse dintr-o dată, aparent, fără nici un motiv. Cuvintele lui Cleopa descriu probabil cel mai bine sentimentele din inimile tuturor:

„*Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod? Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte, și L-au răstignit? Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri*”. (Luca 24:19-21).

Mintile lor erau atât de confuze încât, chiar și atunci când au auzit vestea despre învierea Lui, nu și-au putut aminti de cuvintele Sale prin care îi avertizase despre toate aceste evenimente. Este greu de înțeles pentru noi astăzi, dar atât de mare a fost decepția lor.

Isus însă li se descoperă și, „*de la Moise, și de la toți proorocii, ... le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El*”. (Luca 24:27). Au loc mai multe întâlniri în cadrul cărora încrederea pe care o pierduseră este recâștigată și, mai mult decât atât, întărită ca niciodată înainte. Având acum dovada de netăgăduit a faptului că Isus din Nazaret este cu adevărat Mesia, și anume învierea Sa, care cereți că a fost primul impuls al inimilor lor? Eu sunt convins de faptul că ardeau de nerăbdare să meargă și să le spună tuturor: „Mormântul este gol! Isus a înviat!”

Surpriză însă: Isus, „*pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo*” (Fapte 1:4). Imaginați-vă scena: toți strânși în jurul Lui, arzând de nerăbdare să intre în Templu cu vestea cea bună, iar Isus spunându-le: „Întoarceți-vă în Ierusalim, intrați în casă și așteptați; nimeni să nu înceapă nici o lucrare misionară!” Ce s-ar fi întâmplat oare dacă Petru nu ar fi învățat să aibă încredere deplină în Isus, chiar și atunci când nu înțelegea? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi oprit, dacă nu ar fi așteptat, ci ar fi ieșit imediat afară și ar fi început să strige în gura mare că Isus din Nazaret a înviat, fără să aibă nici o putere de a demonstra acest fapt? Nu cred că ne putem imagina.

Isus

Am fost uimit să descopăr că Însuși Isus a avut nevoie de un astfel de timp de liniște, de oprire. Imediat după botezul Său, chiar înainte de începerea lucrării Sale publice, Isus a fost îndemnat să meargă în pustiu și să petreacă acolo 40 de zile, departe de zbuciumul comunităților, departe de orice privire umană, numai El împreună cu Tatăl Său și cu vrăjmașul. O mare lucrare Îi stătea înaintea; chiar cea mai importantă luptă din marele conflict urma să înceapă, iar El înțelesese că fiecare secundă a vieții Sale va fi determinantă pentru deciderea soartei întregii planete. Într-adevăr, El a deschis calea înaintea noastră și a parcurs fiecare pas necesar.

2011

Dumnezeu ne cheamă „*chiar acum*” (Ioel 2:12) la o oprire. Evenimentele și planurile pe care Dumnezeu le are pentru viitorul apropiat necesită o pregătire fără precedent în istoria marelui conflict. Într-adevăr, Dumnezeu urmează să ofere foarte curând răspunsul final în marea controversă, un răspuns care n-a mai fost auzit niciodată de la începerea acesteia. Importanța acestei acțiuni poate fi pusă lângă cea a lucrării Domnului Isus, căci lucrarea Sa a vizat în final chiar oferirea acestui răspuns prin care răul să fie stârpit de la rădăcină pentru totdeauna. Cu adevărat, importanța și profunzimea pregătirii necesare este direct proporțională cu rolul pe care această acțiune îl va juca în rezolvarea problemei păcatului, în lămurirea caracterului lui Dumnezeu.

Credeți că așteptătorul din pilda robului credincios și a robului necredincios (Matei 24:45-51) poate participa la o astfel de acțiune? Nu, cu siguranță el nu este mai pregătit decât era Moise la vârsta de 40 de ani. Îmbătat de

spiritul acestei lumi și de impresia că doctrinele pe care le mărturisește cu gura constituie semnul și garanția prezenței lui Dumnezeu, laodiceanul este sortit despărțirii depline și definitive de Singurul care l-ar putea ajuta. Singura lui șansă este de a se opri din viața pe care o trăiește și de a deschide o ușă care, în multe cazuri, nu a fost deschisă niciodată. Atunci întinericul se va risipi și va păși pe calea luminii. Atunci toată vraja, toată iluzia în care a trăit se va risipi și se va întâlni cu Singurul care poate rezolva orice caz, chiar și cel al laodiceenilor.

Rugăciunea mea ca fiecare cititor al acestor rânduri să se bucure de această experiență!

Rodul Evangheliei

David Clayton, Martie 2004

„După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniaei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei”. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei””. (Apocalipsa 18:1-4).

Venirea acestui înger puternic a fost îndelung așteptată de creștini. Aici avem o făgăduință care spune că, la un moment dat, lucrarea lui Dumnezeu trebuie să primească o mare putere care va determina adevărul să se răspândească cu rapiditate. La momentul de față, lucrarea lui Dumnezeu stagnează, iar populația planetei crește cu o rapiditate mai mare decât se răspândește Evanghelia lui Isus Hristos. Care este motivul pentru care Dumnezeu întârzie venirea acestui înger? Nu este nevoie de o asemenea putere în lucrarea Lui sau există vreun alt motiv?

Când am citit prima dată acest pasaj din Apocalipsa, l-am înțeles greșit, la fel ca mulți alții. Am crezut că slava care va lumina pământul era solia îngerului care spunea: „Babilonul a căzut ... ieșiți din el, poporul Meu”. Și trebuie să mărturisesc că la un moment dat mi-am dat toată silința să răspândesc această solie, sperând că puterea lui Dumnezeu va fi adăugată eforturilor mele. În final, am descoperit că am omis un factor important din solie.

Observați ce se spune aici: pământul a fost luminat cu slava acestui înger, iar el a strigat cu voce tare chemând afară din Babilon pe poporul lui Dumnezeu. Aici nu spune că solia pe care o dă este slava care luminează pământul ci, mai degrabă, se sugerează că numai în momentul în care lumina acestei slave va invada pământul, îngerul va fi capabil de a da solia de a ieși din Babilon. Numai atunci Babiloul va fi pe deplin identificat în lumina acelei slave.

Care este semnificația „slavei” în Biblie și, în mod deosebit, în Noul Testament? Aceasta se referă la caracterul lui Dumnezeu! Atunci când Moise l-a cerut lui Dumnezeu să-i arate slava Sa, Domnul a explicat: „Voi face ca bunătatea Mea să treacă pe dinaintea ta...” (Exodul 33:18, 19). Acesta și multe alte pasaje accentuează adevărul că slava lui Dumnezeu se găsește în caracterul Lui.

Așadar, aici avem o perspectivă diferită de capitolul 18 din Apocalipsa. Întârzierea venirii îngerului, întârzierea încheierii lucrării, lipsa puterii care să însoțească adevărul nu constituie rezultatul dorinței lui Dumnezeu de a prelungi agonia, ci se datorează pur și simplu faptului că poporul lui Dumnezeu a devenit mai interesat de puterea lui Dumnezeu, decât de caracterul Lui. Marea problemă cu care ne confruntăm astăzi nu este cum să obținem mai multă putere, ci mai mult decât atât, cum putem obține caracterul lui Dumnezeu?

Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă un răspuns la această întrebare, ne arată o cale. În ciuda faptului că am fost amăgiți și nu am atins ținta, este posibil să găsim adevărata cale. Este posibil – de fapt este sigur că așa se va întâmpla – ca unii dintre noi să ne îndreptăm în final privirile în direcția potrivită în așa fel încât Dumnezeu să ne poată oferi puterea necesară de a încheia lucrarea, pentru că în final vom avea caracterul care să însoțească puterea.

Lui Dumnezeu nu-I lipsește puterea. În încheierea lucrării, problema nu a fost și nu va fi niciodată puterea. Dar Dumnezeu nu a găsit nicăieri creștini care erau potriviți pentru a fi vase atât de predate Lui, atât de asemănătoare cu El încât să le poată încredința puterea.

Provocarea cu care ne confruntăm noi este să urmăm cu credincioșie metoda oferită de Cuvântul lui Dumnezeu, care ne va conduce în a dezvolta caracterul Său. Această metodă este în mod clar explicată în Biblie și, pe cât de sigur este că Dumnezeu trăiește, atunci când vom fi pregătiți pentru a fi folosiți de El, atunci puterea pentru a termina lucrarea va veni, chiar dacă pregătit va fi unul sau vor fi o mie.

Un adevăr important

Unii au afirmat că adevărul despre Dumnezeu potrivit căruia nu este o trinitate reprezintă un punct minor. Ei afirmă că ar trebui să ne concentrăm asupra punctelor fundamentale asemenea sabbatului, stării morților, cele 2300 de zile, semnul fiarei, reforma sanitară etc., și să nu accentuăm atât de mult acest punct care (spun ei) este atât de greu de înțeles. Cei care adoptă această poziție manifestă o lipsă de înțelegere care este vrednică de compătimit. Doctrinile mai sus menționate sunt cu adevărat importante, dar ele sunt în mod categoric secundare și subordonate adevărului despre Dumnezeu. Adevărata dragoste este în final rodul Evangheliei: „*Hristos așteaptă cu o dorință nespusă să Se manifeste în biserica Sa. Atunci când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, El va reveni pentru a-i pretinde pe cei care sunt ai Săi*”. (COL 69).

Și totuși, singura cale prin care putem dezvolta adevărata dragoste este numai prin Spiritul Sfânt care să o reproducă în inimile noastre privind la dragostea lui Dumnezeu. Problema este că noi nu înțelegem și nici nu apreciem dimensiunea acestei iubiri până când nu realizăm faptul că Dumnezeu nu este o trinitate, ci că Isus Hristos este cu adevărat singurul Său Fiu născut.

Adevărurile despre sabbat, starea morților, sanctuar etc. trebuie prezentate în contextul unui popor care a experimentat minunea dragostei lui Dumnezeu. Fără aceasta, tot ceea ce facem este să prezentăm un legalism uscat și gol, să propagăm un sistem care nu poate face mai mult decât să producă păzitori ai sabbatului candidați la iad.

Adevărata legătură părintească și adevărata dragoste

Ioan accentuează din nou și din nou importanța dragostei. De asemenea, el indică în mod repetat la calitatea de fiu a lui Isus ca fiind adevărul cheie pe care avem nevoie să-l înțelegem. Nu putem să nu înțelegem legătura dintre acestea două. Să citim următoarele două afirmații ale lui Ioan:

„*Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi*”. (1 Ioan 4:12).

„*Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu*”. (1 Ioan 4:15).

Observați că ambele versete menționează o anumită condiție care, dacă este îndeplinită, reprezintă un indicator al faptului că Dumnezeu locuiește în noi. Aceste condiții par a fi diferite, dar de fapt, ele sunt în mod inseparabil unite. Acolo unde o găsim pe una, este garantat faptul că și cealaltă există. Care sunt aceste două condiții?

1. Dacă ne iubim unii pe ceilalți.
2. Dacă mărturisim (credem) că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Acesta este principalul punct pe care apostolul Ioan îl subliniază în această epistolă. Apare din nou și din nou. Principala sa povară este ca noi să ne iubim unii pe alții, dar el subliniază în mod evident faptul că acest lucru este imposibil dacă nu reușim să înțelegem cât de mult ne iubește Dumnezeu, iar acest lucru este la rândul lui imposibil dacă nu reușim să apreciem valoarea darului care a fost dat și ce L-a costat pe Dumnezeu, și chiar și acest lucru nu poate fi înțeles dacă nu înțelegem că a fost vorba despre chiar Fiul Său preaiubit, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Atunci și numai atunci vom înțelege valoarea unui suflet omenesc. Atunci și numai atunci vom începe să înțelegem durerea din inima Tatălui nostru când un singur suflet este pierdut. Atunci vom fi motivați să-i tratăm pe ceilalți potrivit dragostei pe care El a vărsat-o peste noi și peste ei, și numai atunci vom fi pregătiți să dăm strigarea de a ieși din Babilon.

Revelația dragostei

„*Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El*”. (1 Ioan 4:9).

Dragostea lui Dumnezeu a fost manifestată, a fost revelată, arătată și înfățișată înaintea întregii lumi. Această dragoste a existat dintotdeauna, dar acum a fost manifestată sau făcută cunoscută. Cu alte cuvinte, acesta a fost mesajul lui Dumnezeu pentru omenire, calea prin care El Și-a descoperit adevăratele sentimente și atitudinea din inima Lui.

Față de noi, această manifestare a dragostei a fost direcționată, îndreptată în mod deosebit către omenire.

Efortul lui Dumnezeu de a-Și revela dragostea a avut drept scop principal ca omenirea să o înțeleagă.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu Și-a trimis singurul Fiul născut în lume. Acesta este mijlocul prin care ajungem să vedem dragostea lui Dumnezeu, aceasta este calea prin care s-a manifestat.

Cine a fost trimis și ce înseamnă a spune că a fost trimis?

Dumnezeu a trimis. A fost Tatăl Cel care L-a trimis pe Isus (Ioan 5:23, 30; 6:44; 12:49; Marcu 12:6). Aici și în toate celelalte locuri în care se afirmă că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, nu poate exista nici o îndoială asupra faptului că persoana care a „trimis” a fost Tatăl. Acesta este motivul pentru care accentul este pus aici pe Dumnezeu Tatăl. Suntem direcționați către El ca fiind Domnul nostru suprem și obiectul atenției, afecțiunilor și dorințelor noastre cele mai înalte.

Din afirmația că „Dumnezeu a trimis”, reies câteva idei. În primul rând, Dumnezeu I-a permis Fiului Său să vină. A fost decizia Lui pe care trebuia să o ia. El avea autoritatea și dreptul de a permite sau nu. Acest lucru accentuează faptul că El, Tatăl este Ființa supremă din cer și autoritatea supremă. În al doilea rând, Dumnezeu a trimis sau a determinat ca acest lucru să se întâmple. A fost scopul Său, planul Său formulat în conciliu împreună cu Hristos. A fost conceput de ei datorită dragostei celei mari pentru rasa umană.

Singurul Său Fiul născut: pe singurul Său Fiul născut L-a trimis Dumnezeu. Cel pe care L-a direcționat, Cel la a Cărui pierdere S-a gândit și pe care a acceptat-o, a fost singurul Său Fiul născut. Aceasta era identitatea Sa la momentul în care a fost trimis. Atunci când Tatăl S-a gândit la planul de mântuire, atunci când a pus omenirea pe cântar, de partea cealaltă a fost așezat Fiul Său. L-a privit pe Isus cu ochii unui Tată, nu cu ai unui asociat.

„Teologii” argumentează cu privire la termenul „singurul născut”. Ei acceptă orice înțeles al acestuia, cu excepția a ceea ce pur și simplu înseamnă: „singurul născut”. Greșitele lor înțelegeri preconceptuate nu îi lasă să accepte o asemenea idee. Dar dacă Isus nu a fost cu adevărat singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, atunci cine a fost? Ce alte opțiuni prezintă ei? A fost Dumnezeu Însuși? A fost un înger creat?

Dacă Isus a fost Dumnezeu Însuși, atunci se ridică întrebarea: în virtutea a ce a avut Tatăl dreptul de a-L trimite în lume? Prin ce mijloace o Persoană dintr-o divinitate întreită a primit o asemenea autoritate pentru o alta pentru a-i porunci să plece sau să rămână? Dar în ceea ce o privește pe cea de-a treia persoană? Cum se poate că aceasta n-a avut nimic de spus în această chestiune? Sau, dacă a avut, scriitorii Bibliei par să nu fi știut nimic despre asta.

Isus a fost trimis în lume. Dumnezeu Și-a trimis Fiul în lume. Cât de incredibilă este sugestia că Isus nu a devenit niciodată Fiul lui Dumnezeu până la momentul în care a fost născut în Betleem! Întrebarea este: când a fost Isus trimis? Înainte sau după ce a ajuns pe pământ? Dacă cuvintele au vreun sens, Isus trebuie să fi fost trimis înainte de a fi părăsit cerul. Termenul „trimis” include darea instrucțiunii de a pleca, precum și punerea la dispoziție a mijloacelor pentru aceasta. În timp ce Isus era încă în cer, Tatăl I-a spus să meargă. El a fost trimis. El a ajuns pe pământ supunându-Se cuvântului Tatălui Său.

Implicațiile legăturii de tată – fiu

Este instinctul și datoria unui Tată de a-Și proteja Fiul. Indiferent de cât de matur și capabil poate fi un fiu, tatăl nu va putea niciodată să uite bucuria și satisfacția pe care a trăit-o privind și fiul dezvoltându-se. Pentru un tată bun, fiul său reprezintă cea mai mare realizare, singura moștenire adevărată. Dragostea, ca și datoria creează un instinct de a proteja copilul indiferent de costuri.

Tatăl îi privește viața, dezvoltarea de la primele clipe ale existenței, și îl călăuzește și protejează cu grijă la fiecare pas. Este normal ca un fiu să constituie cea mai dragă și iubită posesiune a unui tată bun.

Cu ceva timp în urmă, am mers să înot împreună cu cel mai tânăr copil al meu, fiica mea Annelie, care atunci avea 17 ani. Mai înotasem acolo de câteva ori, dar în dimineața aceea marea era agitată și nu am observat curentul puternic din mare. Am devenit alarmat când am realizat că apa ne ajunsese la gât și că nu reușeam să înaintăm spre țărm. Fusesem trași spre larg fără să realizăm acest lucru. I-am spus fetei că ar trebui să ne îndreptăm spre mal și priveam plin de groază cum ea era trasă într-un mod irezistibil către larg de curentul care era mult mai puternic decât ea. Am înotat acolo unde era și am încercat s-o ajut, dar într-adevăr, curentul era mai puternic decât noi și, în plus, eram încurcați și de valurile mari.

Câteva lucruri legate de această experiență îmi vor rămâne în minte pentru totdeauna. În primul rând, fiica mea mă urmărea atât de departe în apă pentru că avea încredere în mine. Eu știu să înot destul de bine, dar ea, cu toate că se descurcă în apă, nu știe să înoate atât de bine. Acum, ea dăduse de necaz datorită mie, pentru că avusese încredere în mine, iar mie îmi era imposibil s-o ajut. A fost un sentiment pe care nu-l pot descrie, un sentiment pe care nu vreau să-l mai trăiesc niciodată. La un moment dat, un val imens a luat-o și atunci a strigat tare. Am simțit

de parcă un cuțit îmi fusese înfipt în inimă.

Cred că așa fi putut să-mi salvez viața, dar nu aveam nici o îndoială asupra faptului că vom muri amândoi, iar eu eram cel care avea să moară primul. Acest lucru nu intra în discuție. Știam că mi-ar fi fost imposibil să mă întorc la mal viu fără Annelie. M-aș fi luptat cu apa cât puteam de mult și aș fi ținut-o la suprafață cât mai mult timp, dar nu aș fi părăsit-o niciodată. Or trăiam amândoi, ori eu muream primul. Instinctul meu de tată îmi spunea asta.

Dar, bineînțeles că am strigat la Dumnezeu. Am strigat de două ori: „Doamne, ajută-ne!”. A doua oară, am simțit cu piciorul o dună de nisip și când ne-am urcat pe ea, eram deja în siguranță. De acolo am putut ajunge cu ușurință la mal.

Acea experiență m-a ajutat să înțeleg ce a suferit Dumnezeu atunci când Fiul Său a murit. Cred că Dumnezeu mi-a îngăduit acea experiență numai pentru a înțelege. Fiul Său S-a încrezut în El. Într-o încredere deplină, a intrat în adâncul apei, dar când a ajuns în necaz și a strigat către Tatăl Său, Dumnezeu a trebuit să Se întoarcă cu o inimă zdrobită. Atunci când Isus a strigat dezorientat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Tatăl nu a putut răspunde. Nu L-a putut ajuta. Știu ce a simțit Dumnezeu în acea clipă! Trebuie să-și lase Fiul să sufere, să moară singur, să fie cuprins de apele adânci, dezorientat, abandonat de Cel în care Se încrezuse. A trebuit să facă aceasta pentru ca eu să pot fi mântuit. La aceasta ni se cere să contemplăm atunci când ni se spune că Dumnezeu ne-a iubit atât de mult încât L-a dat pe Fiul Său.

Ideea este că acest sacrificiu a fost unul mare pentru Dumnezeu. L-a costat multă durere, suferință și lacrimi să-L dea pe Fiul Său. Care alta ar putea fi ideea atunci când suntem îndreptați către darul Fiului lui Dumnezeu ca fiind cea mai mare manifestare a dragostei Tatălui?

Acesta este în contrast cu conceptul de asociat, un prieten al lui Dumnezeu, unul drag, dar nu unul care constituia o responsabilitate personală. Nu unul a Cărui decizie de a merge sau nu depindea de aprobarea Tatălui.

Sentimentele lui Dumnezeu

Dumnezeu nu poate fi atins, afectat la nivel fizic. Nici o forță din univers nu poate visa să se opună omnipotenței lui Dumnezeu într-o manieră fizică. Singura cale prin care Dumnezeu poate fi afectat de alții este în sentimentele Sale. Gândiți-vă la aceasta! Nu există nici o altă cale. De vreme ce sentimentele lui Dumnezeu constituie singurul nivel la care El poate fi afectat, și de vreme ce suferințele unui fiu cauzează cea mai mare durere pentru un tată, putem înțelege că preamăritul Dumnezeu a fost mișcat la maxim în sentimentele Sale pentru noi și a plătit un preț maxim în durere și suferință.

Acest lucru a fost făcut pentru omenire. Cei care cred că Dumnezeu este o forță atotputernică și lipsită de sentimente, nu pot accepta mila și harul Său. Pentru ei, aceste lucruri nu există în legătura lor cu El. Acesta este motivul pentru care raportarea la Dumnezeu reprezintă o grea provocare pentru păgâni, o experiență care trebuie căutată prin exerciții atât de extreme și lipsite de sens pentru că, ei trebuie să intre în legătură cu o forță mai degrabă decât cu o Persoană care gândește, care are sentimente, care iubește.

Ce este mai bun pentru cei mai răi

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:10).

Apostolul Ioan subliniază: în aceasta constă dragostea, aici putem vedea dragostea, sau despre asta este dragostea. Este pus în contrast ceea ce a făcut El și ceea ce noi nu am făcut. Pe de o parte suntem noi, cei mai nedemni. Noi nu L-am iubit pe Dumnezeu, nu am avut nici un sentiment pentru El. Dar El ne-a iubit. Cum ne-a iubit? Cât de mult? L-a trimis pe Fiul Său. Făcând acest contrast, Ioan intenționează să ne deschidă ochii pentru a vedea mărimea distanței dintre locul în care eram noi și dragostea pe care a avut-o Dumnezeu pentru noi. El accentuează sărăcia noastră, nimicnicia noastră, degradarea noastră: cei mai de jos dintre cei de jos. În contrast, el subliniază dragostea lui Dumnezeu pentru noi, un lucru atât de minunat și improbabil, atât de mare cât sunt cerurile față de pământ. Cum putem noi să cunoaștem și să credem într-o asemenea dragoste? Cum îi putem percepe mărimea? Prin a recunoaște și aprecia valoarea darului pe care L-a dat pentru noi. El, Tatăl, a plătit un preț, El a făcut un sacrificiu nu proporțional cu valoarea noastră, ci cu dragostea Sa. Acel preț este măsura dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Care a fost acel preț? A fost singurul Său Fiu născut. Aceasta este măsura dragostei lui Dumnezeu. Acesta este prețul pe care l-a plătit. Numai acceptând și crezând în acest adevăr putem cu

adevărat să apreciem dragostea pe care o are Dumnezeu pentru noi. Dacă sugerăm că Isus a fost altcineva decât singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, ne opunem adevărului și minimalizăm revelația lui Dumnezeu despre dragostea Sa.

Motivele pentru dragostea noastră

„*Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu*”. (1 Ioan 4:7).

Acesta este motivul pentru adevărata dragoste. Aici ne este prezentată o cauză și o motivație pentru grija și atitudinea de bunăvoință pe care creștinii o manifestă (sau pe care ar trebui s-o manifeste). Care este motivul? Motivul este dragostea lui Dumnezeu. De vreme ce suntem proprietatea lui Dumnezeu și ne trăim viețile în El, atunci ce poate fi mai natural și mai rațional decât să ne iubim unii pe alții?

„*Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste*.” (1 Ioan 4:7, 8).

Cu toate că Ioan ne dă o poruncă de a ne iubi unii pe alții, el ne arată aici că trebuie să existe o cauză înainte ca această poruncă să poată fi împlinită. Numai cei care sunt născuți din Dumnezeu pot iubi. Numai cei care-L cunosc sunt capabili de a se supune acestei porunci de a se iubi unii pe alții. Pe de altă parte, nimic nu poate fi mai natural decât ca cei care-L cunosc pe Dumnezeu să se iubească unii pe alții, pentru că „Dumnezeu este dragoste”. Dragostea este chiar esența naturii Sale, fundamentul Ființei Sale. Cei care se întâlnesc cu El nu pot fi altfel decât înconjurați și umpluți de această dragoste. De aceea, cel care-L cunoaște pe Dumnezeu își va iubi fratele, iar cel care nu-și iubește fratele dă pe față faptul că nu-L cunoaște pe Dumnezeu.

„*Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții*”. (1 Ioan 4:11).

Dragostea este împărtășită prin contactul lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, dragostea trebuie să existe ca recunoaștere a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Dacă așa a făcut Dumnezeu, și noi trebuie să facem la fel. Acesta este argumentul pe care-l aduce Ioan. Cu alte cuvinte, rădăcina, temelia, rațiunea pentru existența care unește copiii lui Dumnezeu și care este chiar semnul care-i identifică, este faptul că Dumnezeu „atât de mult ne-a iubit”, faptul că Dumnezeu ne iubește atât de mult. Cât de mult?

Atât de mult a iubit Dumnezeu

„*Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții*.” (1 Ioan 4:11).

Acesta este argumentul fundamental pentru comportamentul creștin. Pavel îl exprimă de asemenea atunci când spune că „*dragostea lui Dumnezeu ne constrânge*”. El accentuează dragostea lui Hristos, dar Ioan accentuează dragostea Tatălui. Afirmarea lui este: „*dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi*”. Aici accentul este pus pe dimensiunea și calitatea acelei iubiri. Nu numai că El ne-a iubit, dar El ne-a iubit **atât** de mult. Din nou, referința este făcută la darul pe care l-a dat Dumnezeu, la sacrificiul făcut de El.

Să ne gândim o clipă. Dragostea nu este numai un principiu abstract, standardizat și pornit sau oprit. Nu. Dragostea este o atitudine vie, activă, care afectează fiecare aspect al ființei unei persoane. Ea dictează emoțiile și produce bucurie, extaz, tristețe, durere, un tremur interior extraordinar. Dragostea poate evoca multe reacții, dar nu este niciodată lipsită de sentimente sau de neclintit.

Este foarte important să înțelegem semnificația acestui aspect. Vedeți, nu există decât o singură cale de a cuprinde enormitatea dragostei lui Dumnezeu, și astfel de a fi transformați de ea (1 Corinteni 3:18). În primul rând, prin a înțelege la ce L-a determinat pe Dumnezeu dragostea Sa pentru noi. Dragostea este relevantă numai dacă acționează. Dragostea care este numai un sentiment, nu este altceva decât o sursă constantă de frustrare. Dar atunci când dragostea acționează, poate fi văzută, poate fi măsurată. Cum putem măsura dragostea lui Dumnezeu? Ce acțiune a lui Dumnezeu face dragostea Sa evidentă? Este chiar faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pentru ca noi să putem vedea această dragoste minunată și altruistă care ne transformă pe măsură ce o privim.

Așa cum El iubește

„*Dacă atât de mult ne-a iubit Dumnezeu...*”. Care este atunci cel mai logic răspuns decât ca noi, cei care suntem obiectele unei asemenea iubiri să-i iubim la rândul nostru pe cei care sunt destinatarii aceleiași iubiri? (1 Ioan 5:1). Dacă Dumnezeu te iubește pe tine, atunci acesta este motivul pentru care și eu te iubesc, pentru că prin dragostea Sa, El mi-a dat dreptul și datoria de a fi o extensie a Lui Însuși, de a-L descoperi pe El și de a face

cunoscută natura Lui în toată lumea.

O altă implicație a acestui lucru este că noi, cei care am primit din dragostea Lui și ne-am făcut părtași de Spiritul Său, să iubim așa cum El iubește. (Ioan 4:12, 16). Ar trebui să iubim „atât” cât a iubit El. Dragostea noastră ar trebui să fie dragostea Lui extinsă prin noi, motiv pentru care ar trebui să fie (a) necondiționată, (b) neschimbătoare, (c) jertfitoare de sine, (d) dăruitoare, (e) dispusă să sufere durerea și pierderea supremă pentru binele altora, (f) mereu dispusă să-i așeze pe ceilalți înaintea sa.

Dragostea este scopul final al Evangheliei. Atunci când o persoană reproduce dragostea lui Dumnezeu, atunci Evanghelia nu mai are de făcut nimic pentru el. Biblia și-a împlinit scopul pentru el.

„Dragostea pentru om este manifestarea pe pământ a dragostei lui Dumnezeu. Motivul pentru care Regele slavei a devenit unul dintre noi, a fost acela de a implanta această dragoste în noi și de a ne face copii ai unei singure familii. Și atunci când cuvintele Sale de despărțire se vor împlini, „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12), atunci când vom iubi lumea așa cum a iubit-o El, atunci pentru noi misiunea Sa s-a împlinit. Suntem pregătiți pentru cer; căci avem cerul în inimile noastre”. (DA 641).

Acest adevăr, că dragostea este ultimul, de fapt singurul rod legitim al Evangheliei, trebuie să fie repetat din nou și din nou până când vom înțelege pe deplin realitatea aceasta. Mulți dintre noi privesc dragostea ca o doctrină periferică a Bibliei și simt că ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra „chestiunilor importante” ca sabbatul, semnul fiarei, etc. Poate că această atitudine este întărită de faptul că termenul „dragoste” este atât de abuzat și greșit folosit în zilele noastre, încât chiar și practica abominabilă a homosexualității este justificată în numele „dragostei”. Marilor conducători creștini ca și tele-evangheliștilor le place să folosească acest cuvânt și i-au distorsionat atât de mult înțelesul, încât aproape orice este acceptat în numele „dragostei”.

Dar aceste abuzuri nu constituie un motiv pentru care poporul lui Dumnezeu să-și neglijeze ținta. Biblia clarifică din nou și din nou faptul că dragostea este totul:

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea...”. (Galateni 5:22).

„...dar cea mai mare dintre ele este dragostea”. (1 Corinteni 13:13).

„Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii”. (Coloseni 3:14).

Siguranță în judecată

Să concluzionăm cercetând un punct final care, în mod deosebit pentru adventiștii de ziua a șaptea, este foarte important:

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății”. (1 Ioan 4:16, 17).

Acesta este un adevăr asupra căruia trebuie să medităm. Aici avem un motiv pentru a ne opri să reflectăm adânc. Aici descoperim un motiv pentru care să ne reorientăm întreaga viață. Ce ne dă încredere în ziua judecății? În ce stă încrederea noastră? Ce ne dă siguranța că suntem capabili de a rezista cercetării ultimului tribunal? Da, este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine prin Hristos. Este adevărat. Mai mult, dovada faptului că am acceptat darul lui Dumnezeu este faptul că așa „cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta”. Este faptul că noi „rămânem în Dumnezeu” prin faptul că rămânem în dragoste, și anume prin a ne trăi viețile pe deplin pentru a-i iubi pe alții, și astfel, desăvârșind dragostea. Atunci când vine ziua judecății nu vom avea nici o teamă (Ioan 4:18). Știm că avem caracterul Lui și suntem pregătiți pentru cer pentru că iubim așa cum El iubește.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 2 –

G.C. Bevington

Trebuie să specific că această carte dorește să preamărească puterea lui Dumnezeu în aceste zile de îndoială și scepticism, și nu de a explica ceea ce a fost făcut în timpul lui Hristos. Noi nu trăim pe timpul lui Hristos și nici în timpul apostolilor. Haideti să înțelegem din punctul de vedere al Bibliei, care sunt posibilitățile pentru timpul nostru. Manifestările puterii lui Dumnezeu vin toate prin rugăciunea consacrată, prin rugăciunea plină de credință, stăruitoare și arzătoare; rugăciunea care mișcă Cerul; rugăciunea care nu va accepta ca răspuns un „Nu!”.

Nu voi oferi numele celor care au fost protagoniștii întâmplărilor, și este posibil să încurc câteva detalii; dar ele vor trece de testul Cerului, fie că vor trece sau nu de criticile aspre de aici. Doresc să precizez că nu mi-a fost ușor să înțeleg planul lui Dumnezeu referitor la chemarea mea în câmpul Evangheliei, așa cum altora le-a fost. Mi-am văzut defectele ca fiind mai mari decât puterea lui Dumnezeu, și mi-a luat ceva timp până ce am putut să mă aventurez în a avea deplină încredere în Dumnezeu și de asemenea să ajung în locul în care El să aibă încredere în mine, lucruri care se numără printre cele mai esențiale. Dar această vindecare a constituit un dar foarte mare pentru mine; a înlăturat multe piedici care erau asemenea unor munți mai înalți decât putea privirea mea să ajungă, căci ele m-au împiedicat să înțeleg planul lui Dumnezeu cu mine.

Dragul frate Nichols, orbul predicator sfințit, m-a luat în West Virginia și mi-a oferit câteva lecții prețioase despre ceea ce înseamnă încrederea. El mi-a oferit resortul care m-a făcut capabil de a descurca multe probleme, căci am petrecut toată iarna în Huntington, având întâlniri de rugăciune împreună cu fratele Ails și alții, iar puterea lui Dumnezeu a fost manifestată.

Îmi amintesc că eram afară în pădure, într-o seară de primăvară, rugându-mă. M-am luptat în rugăciune aproape toată noaptea pentru localitatea aceea, și am spus: „Oh, Doamne, îmi trebuie o dovadă că sunt în centrul voinței Tale”. Și, stând acolo, am plâns și am strigat către Domnul, căci val după val de slavă îmi inunda sufletul. Am plâns și am râs de bucurie până când a trebuit să mă ridic și să plec. Slava a venit, și vă mărturisesc că, în seara respectivă, nu a trebuit să fac nici un apel ca oamenii să vină în față. Locul din mijlocul celor zece rânduri de scaune a fost plin până să ajung la mijlocul predicii, iar doritorii erau foarte zeloși. Nimeni nu a trebuit să le spună să se roage; nu a fost necesar să ridice mâinile; nu a trebuit să-i motivăm noi. Nu, într-adevăr, toată acea noapte de rugăciune a întrecut totul, iar oamenilor li s-a deschis ochii și au pășit pe calea pe care au văzut-o. Așadar, rugăciunea este răspunsul; nu banii, nu laudele, nu mulțimi de oameni, ci rugăciunea, aceasta este cea care aduce biruința.

O ușă închisă

Eram la o întâlnire din Ohio și acolo era un bărbat care comercializa vechituri și care mi-a spus: „Oh, ar trebui să ți-ai niște întâlniri unde locuiesc eu”. „Ei bine, domnule, unde locuiți?”. „La 22 de mile de aici”. Așa că m-am rugat și m-am simțit înclinat de a răspunde invitației. I-am cerut să-mi dea numele conducătorilor, și mi-a oferit două nume. Apoi, după ce întâlnirea la care participam s-a sfârșit, am mers în pădure să înțeleg gândul lui Dumnezeu, și am fost impresionat să merg. Dar, cu toate că am întâmpinat ceva probleme în acea scorbură, m-am decis să mai aștept înaintea Domnului pentru a fi cu desăvârșire sigur. Am mai petrecut 48 de ore în acest hotel spațios (scorbura), ajungând la 120 de ore în total, pentru a înțelege lucrurile clar de la Centru. Amin! Vă spun: merită să știm ceea ce facem atunci când avem de-a face cu Dumnezeu sau să înțelegem gândul Lui. Aici este problema multora: se grăbesc să tragă concluzii atunci când ar trebui s-o ia mai ușor.

Fratele Knapp m-a învățat că, în nouă din zece cazuri, primim impresiile de la Satan, așa că avem nevoie să așteptăm, și să ne punem în poziția în care Dumnezeu chiar poate să ne vorbească. Așa că am căutat gândul lui Dumnezeu, iar El mi-a oferit asigurarea clară că dorește să merg în acel loc. „Ei bine”, ați putea spune: „ce a fost această asigurare?”. Continuați să citiți și vă voi oferi un exemplu.

După ce m-am liniștit pe deplin, după ce am fost liber de tot, El mi-a arătat drumul pe care trebuia să merg, apoi un grup de copaci și un drum care nu era foarte folosit și care mergea spre stânga către clădirea școlii, astfel că între drumul principal și acest drum era un crâng de copaci mici. Clădirea școlii era într-o pantă, iar în spatele ei era un pârâu, iar după acesta un câmp mare de grâu, și după acesta o casă mare, un hambar mare, alte clădiri și o moară de vânt. Am spus „Amin, Doamne. Asta este suficient”. Am plecat din acea scorbură, am revenit în casă și am anunțat familia unde urma să plec. Am mâncat ceva și am plecat pentru a parcurge pe jos cele 22 de mile,

având două valize grele, umplute în mare măsură cu cărți de vânzare. Am călătorit până la apusul soarelui, când m-am oprit la o casă și am cerut ceva să beau. Le-am oferit câteva broșuri și i-am prezentat mântuirea bărbatului și i-am spus unde mergeam. Ei bine, am discutat despre planul de mântuire până după căderea întunericului. Atât el, cât și soția lui au devenit foarte interesați; și nu știam dacă să rămân peste noapte sau nu. Dar el a spus: „Să rămâi la noi peste noapte”. Următoare dimineață a spus: „Uite ce este: tu mergi într-un loc de care nu ești sigur. Îl cunosc pe cel care locuiește acolo: este neamț. Aici, mai jos pe stradă, avem o biserică, dar nu avem nici o școală de duminică și nici o întâlnire. Dacă vei rămâne aici, îți voi oferi cea mai bună cameră și vei avea la dispoziție tot timpul pe care-l dorești pentru rugăciune. Rămâi la noi pentru a organiza o întâlnire, și apoi vei merge în celălalt loc, căci oricum nu ai fixat nici o dată”. Propunerea părea foarte rezonabilă și chiar logică; o mare capcană de-a lui Satan prin care va obține multe victime. Acesta era un caz care mi-a dovedit că a meritat să mă rog acele ore în scobitura aia, căci Satan depunea eforturi mari pentru a mă abate. Da, merită să clarifici lucrurile, să clarifici planurile, chiar dacă durează 120 de ore. I-am răspuns: „Nu mă pot opri acum; poate voi reveni”. Dar el, știind situația dezastruoasă din locul spre care mă îndreptam, a fost sigur că voi rămâne. Am plecat însă.

Am tot împărțit broșuri pe drum, și când mai aveam 10 mile până la clădirea școlii, le-am spus oamenilor unde mergeam și scopul vizitei mele. O femeie mi-a spus cu o privire foarte îndoielnică: „Oh, mi-ar plăcea dacă ai reuși să organizezi o întâlnire și o școală de duminică în locul acela, căci oamenii de acolo ajung la disperare; sunt atât de lipsiți de evlavie și atât de depravați încât în serile de sâmbătă merg în pădure, joacă cărți, jocuri de noroc, beau bere și se bat, organizează lupte de cocoși până luni dimineață. Oh, mi-aș dori să reușești, dar...”. Cât de mulți se împotmolesc în acest „dar!”.

Ei bine, mi-am continuat călătoria și, după patru mile de mers, m-am oprit pentru a bea ceva. Am oferit câteva broșuri și am spus familiei de acolo despre misiunea mea. Femeia s-a așezat și mi-a spus: „Oh, sper că vei reuși să începi ceva acolo, căci oamenii de acolo sunt atât de răi, iar depravarea lor se răspândește în toată țara”.

Eu mi-am continuat călătoria, rugându-mă și împărțind broșuri. Dar am uitat să menționez un alt loc în care m-au rugat să mă opresc și să organizez o întâlnire într-o biserică baptistă uitată. Aceste două ocazii s-au dovedit a fi foarte importante mai târziu. Povara de pe sufletul meu a crescut pe măsură ce înaintam. Curând, am întâlnit un bărbat care era împreună cu soția lui și le-am dat și lor câteva broșuri. Ei m-au întrebat unde merg; și, atunci când le-am spus, au dat din cap și au plecat mai departe. Apoi s-au oprit și au spus: „M-ai bine te-ai apuca să lucrezi prin pădurile astea, căci îți pierzi timpul dacă mergi acolo”. Am spus: „Ei sunt cei pentru care a venit Isus”. „Da, știu; dar dacă ai ști ce știm noi, nu te-ai opri niciodată acolo. Mulți au încercat să facă ceva acolo, dar au eșuat și locul a devenit mai rău după fiecare vizită a lor”.

Așa că am mers mai departe, gândindu-mă și rugându-mă: „Oh, Doamne, aceasta este lucrarea Ta; ce înseamnă toate acestea?”. „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” a fost singura consolare pe care am primit-o. Ei bine, și asta era suficient. Aleluia Numelui Său scump!

Dar bărbatul acesta nu a fost satisfăcut, s-a întors și mi-a spus: „Eu locuiesc de cealaltă parte a văii. Îți vom da o cameră bună și mâncare cât vrei; și asta este sigur, dar la școala aia ai o perspectivă sumbră, și dacă există un loc pe pământ care să aibă nevoie de o școală duminicală, este vecinătatea noastră; și ne vom asigura că vei primi și niște bani, căci nu vei convinge pe nici unul dintre cei care locuiesc acolo unde mergi tu acum”. Ei bine, asta da ademenire, dar nu acela era locul unde trebuia să ajung eu. Așa că i-am mulțumit pentru bunătate, și am spus: „Poate voi reveni după ce termin acolo”. El a spus: „Nu vei mai fi bun de nimic când vei termina acolo, chiar dacă vei scăpa cu viață”. Dar eu îmi promisem ordinele în acea scorbură și am preferat mai degrabă să merg potrivit gândului lui Dumnezeu și să risc, decât să accept această invitație.

Curând am văzut un drum care o lua la stânga; și am recunoscut imediat locul, căci era plin de grămezi de copaci, iar acest drum ajungea la o clădire de școală. Apoi am privit în spatele școlii, și iată pârâul și câmpul de grâu; în spate era o casă mare, un hambar mare și o moară de vânt. „Ei bine”, am spus, „acesta trebuie să fie locul”. Am coborât prin acest mănunchi de copaci și am încercat să deschid ușa școlii, dar era închisă. Am mers prin buruieni care erau mai înalte decât mine, până am ajuns în spatele școlii, loc în care m-am așezat și L-am preamărit pe Dumnezeu pentru că mă adusese în siguranță chiar în locul pe care mi-l arătase în acea scorbură, la o distanță de 22 de mile. „Tată”, am spus, „sunt atât de fericit că am scăpat de dușmanii pe care i-am întâlnit pe drum și care au încercat să mă abată de pe calea Ta”. „Oh, Doamne, sunt atât de fericit că ai făcut posibil să mă rog până la capăt și să înțeleg indicațiile; și sunt atât de fericit că m-ai pregătit atât de bine, încât sunt cu desăvârșire doritor să trec prin provocările acestor giganti, care-și roteau ciomegele ca să mă sperie. Tu m-ai ajutat să trec prin toate fără nici cea mai mică zgârietură”. Am stat acolo un timp, premărindu-L pe Dumnezeu și mulțumindu-I până când El a coborât slava chiar în sufletul meu. A trebuit să mă ridic și s-o iau la fugă.

Am părăsit acel loc pe la ora 10:00 și m-am oprit la următoarea casă pentru a oferi câteva broșuri. Acolo am întrebat unde locuiește domnul R. Femeia a spus: „La a doua casă, pe dreapta”. I-am mulțumit și am plecat. Apoi, ea m-a întrebat: „Dar tu ești predicator?”. Am răspuns: „Da, doamnă”. „Vrei să organizezi întâlniri în clădirea școlii?”. „Așa doresc”, am răspuns. „Oh, sper că vei reuși, dar...”. Din nou acel „dar”. Dar eu nu luat în considerare aceste „dar”-uri, așa că am plecat mai departe.

Curând, am văzut casa și un hambar mare la stânga; și am văzut un bărbat robust în grădină, care tăia buruieni, căci plouase mult și nu putea să recolteze grâu. Mi-am pus valiza jos și am salutat: „Bună dimineața!”. M-a privit și a răspuns cordial. Am întrebat: „Sunteți domnul R?”. „Da, de ce?” „Ei bine, eu sunt un propovăduitor al sfințirii”. Înainte de a-mi termina propoziția, și-a îndreptat spatele și a spus: „Un ce?”. „Un propovăduitor al sfințirii”. El a repetat, zicând: „Am văzut tot soiul de predicatori, dar nu cred că am întâlnit de felul ăsta niciodată”. „Ei bine, domnule, veniți aici și priviți un propovăduitor al sfințirii chiar în ochi”. A venit la gard și a spus: „Ei bine, ce vrei de la mine?”. „Domnule, aș dori să intru în acea clădire a școlii a cărei cheie o ai, să organizez câteva întâlniri, să ajut pe cineva să se mântuiască și să organizez o școală duminicală”. „Ei bine, domnule, mi-ar plăcea să descui ușa aia și să vă las înăuntru pentru acest scop bun; dar, dragul meu domn, am fost avertizat să nu descui acea ușă pentru predicatori, căci băncile sunt stricate. Îmi pare rău că nu pot descuia ușa, căci soția mea s-ar bucura mult și v-ar ajuta; dar nu pot. Dar pentru că este ora mesei, hai să mâncăm ceva”. Și l-am urmat.

Soția s-a întristat pentru că John nu descuia ușa. Nu s-a amintit nimic despre autoritatea sau puterea lui, dar întâlnirile depindeau de ușa aceea care a devenit subiectul atot-important în următoarele nouă zile. Ei bine, când am terminat de mâncat, el a spus: „Domnule, am fost la moară în urmă cu trei sau patru săptămâni și un prieten, unul de încredere, care locuiește pe celălalt drum, mi-a spus că tocmai au terminat noua lor clădire de școală și, dacă le pot găsi un predicator, să-l trimit acolo, căci lor le-ar plăcea să organizeze întâlniri și să înceapă o școală duminicală”. Așa că m-a condus la poartă și a spus: „Acel loc se numește Pumpkin Hollow. Mergi înapoi pe drum până când ajungi la primii copaci care-ți vin în stânga; te întorci, traversezi, urci pe deal și urmezi drumul, treci următoarea vale printr-o pădure și ai ajuns. Eu trebuie să plec”, a spus el, „și sper că vei avea un timp binecuvântat la Pumpkin Hollow”. Așadar, mi-am luat valizele și am spus: „Pumpkin Hollow, hei. Da, dar eu nu acolo trebuie să ajung”.

Așa că am plecat și am spus: „Ei bine, Doamne, unde merg acum?”. „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” a venit ca singur răspuns. Așa că am continuat să merg și am ajuns curând la un deal, unul lung la dreapta, când o voce mi-a spus: „Acesta este drumul”. Așa că am început să urc acel deal imens, cu cele două valize ale mele. „Ei bine, Doamne, unde merg eu acum?”. „Ce-ți pasă ție?”. Așa că am continuat să urc fără să mai pun alte întrebări. În cele din urmă, am ajuns în vârful dealului și mi-am pus valizele sub un stejar imens; și aceeași voce mi-a spus: „Acesta este locul”. Acum doresc să vă amintesc că piedica în a avea întâlnirile era acea ușă închisă. Așa că am stat sub copacul acela nouă zile și nouă nopți. Nu aveam nimic de mâncare; nici nu am vrut nimic, căci povara mea era să văd ușa aceea deschisă, pentru că știam că Dumnezeu m-a trimis acolo să susțin o întâlnire și că acum Satan mă împiedica. Treaba mea era acum să mă rog ca acea ușă să se deschidă, căci nu era de nici un folos să încerc s-o sparg, iar a întoarce spatele și a pleca ar fi însemnat să-L nesocotesc pe Dumnezeu sau voia Lui și indicațiile Sale. Ați putea întreba: „De ce a durat 9 zile pentru a obține un răspuns?”. Pur și simplu pentru că nu m-am putut liniști mai repede.

După primele 24 de ore, Satan a venit și a început să discute situația. Am avut un conflict cu el aproape în fiecare zi, și apoi a prezentat Pumpkin Hollow ca fiind o alegere mai înțeleaptă decât locul în care eram acum, sub copacul acela, fiind și în pericolul de a răci, ceea ce ar fi anulat toate întâlnirile din anul acela, și probabil trimițându-mă în mormânt prematur. A plouat de trei ori cât timp am stat sub copacul acela, așteptând să deschid acea ușă... Astfel că, la începutul celei de-a noua zi, am început să observ că mă linișteam; și în ceasul a cincilea din ziua respectivă, mi-am ridicat fața de la pământ și am ridicat Biblia, premărindu-L pe Dumnezeu că acea ușă se va deschide și am spus: „Acum, domnul Diavol, dacă mai ai ceva de prezentat, acum este timpul”. Întâmpinasem fiecare obiecție pe care o adusesse, din Cuvânt. Și astfel, nu a mai putut rosti nici o propoziție, căci golise toate resursele iadului pe mine, și era complet terminat.

Așa că am căzut din nou cu fața la pământ, fiind sigur că eram aproape de a avea acea ușă deschisă și, la amiază, am văzut că mă liniștisem; și, oh, cât de mult doream să stau liniștit; nu vroiam să respir, și de câteva ori mi-am ținut respirația până când a trebuit să inspir cu putere... Așa că am continuat să devin din ce în ce mai mic, și mai mic, mai mic și mai mic până când m-am văzut asemenea unui mic vierme, nu mai lung de un centimetru, și am început să spun foarte încet: „Slavă!” Am repetat și am văzut că nu pierdeam teren făcând asta, ci mai degrabă mă simțeam sigur că biruința era aproape. La ora 14:15 eram atât de liniștit, și am spus: „Acum, Doamne, Tu vei deschide acea ușă”. Dintr-o dată am auzit o cheie fiind introdusă în broască, am auzit-o răsucindu-se și am văzut ușa deschisă; și pe măsură ce se deschidea, lăsa o urmă în formă de semicerc pe locul în care atingea podeaua. Am spus: „Oh, slavă, ușa este deschisă!”.

Dar am simțit că, deoarece această întâlnire costase o asemenea luptă începând încă din acea scorbură, aveam dreptul să fac asemenea lui Ghedeon: să cer doi martori. Așa că m-am așezat doi nou cu fața la pământ și am spus: „Acum, Doamne, Tu i-ai răspuns de două ori lui Ghedeon și îmi vei răspunde la fel și mie”. M-am decis, și în 15 minute eram la fel de mic ca înainte; și după încă 5 minute am auzit la fel ca înainte, și am văzut urma în formă de semicerc de pe podea și mai clar. Atunci m-am ridicat, mi-am privit ceasul, și am văzut că era 14:35. Am stat acolo, premărindu-L pe Dumnezeu pentru biruința de după cele nouă zile de luptă, mi-am luat valizele și am

pornit înapoi.

L-am văzut pe domnul R. din nou în grădină; și el m-a văzut și m-a salutat: „Ei bine, cum este Pompkin Hollow?”. Nu am răspuns nimic, iar el a continuat: „Pot vedea că ai avut un timp binecuvântat acolo”. „Chiar așa a fost”. „Știam că așa va fi”, a spus el. „Noi tocmai am terminat masa; mergi sus și mănâncă ceva”. Am intrat, iar soția sa a spus: „Oh, mă bucur atât de mult să te văd. În timp ce eram la masă, John a trebuit să se ridice de trei ori și să răspundă la telefon în ceea ce privește întâlnirile de aici”.

Vă rog să vă amintiți că în primul loc mi-am făcut datoria și am împărțit broșuri pe drumul de 22 de mile, și le-am spus oamenilor ce urmăream. Așadar, Dumnezeu a avut o bază pentru a lucra. Imediat ce am ajuns eu la copacul acela, Dumnezeu a început să lucreze la inimile acestor oameni și, prin ei, a sunat la domnul R. pentru a discuta despre întâlniri. Apoi, pe măsură ce eu mă linișteam sub copacul acela, Dumnezeu i-a pus pe trei dintre ei să-l sune și să-i reamintească de faptul că trebuie să aibă o întâlnire acolo. Ei bine, el s-a plictisit de asta și, după ce a răspuns la cel de-al treilea apel, a spus: „Nevastă, unde este Nance?”. Nance era o iapă cheală care fusese oloagă timp de două săptămâni și care era la pășunat. „De ce?”, a întrebat soția; „este bine, cred, căci am văzut-o alergând și lovindu-și călcâiele înainte de a merge noi la masă”. „Ei bine”, a spus el, „tu ia-l pe Frank (băiatul lor de 10 ani) și spune-i s-o aducă-ncoace, să-i pună șaua și să meargă la Pumpkin Hollow și să-i spună predicatorului să vină aici imediat ce termină cu întâlnirile de acolo”. Așadar, atunci când el a rostit aceste cuvinte, eu am auzit zăvorul răsucindu-se, am văzut ușa deschizându-se și frecând podeaua.

Cineva poate întreba: „Ce este martorul?”. Ei bine, iată martorul în cazul acesta; martorul, dovada este că cererii mele i-a fost trimis răspunsul. Am stat acolo nouă zile pentru a deschide ușa aceea; și de îndată ce domnul R. și-a dat acordul, Dumnezeu mi-a oferit acest martor. Așadar, ne putem încrede că vom primi martori satisfăcători.

După ce am mâncat bine, doamna R. mi-a dat cheia pentru a merge la școală ca să aerisesc încăperea. Ei au sunat pretutindeni și au anunțat întâlnirea din seara respectivă. Când am trecut pe lângă domnul R, acesta a spus: „Ei bine, mergi acolo; s-ar putea să fie ceva femei și copii pe-afară, căci noi, bărbații, vom merge după vulpi pentru că ne-au luat câteva păsări. Am organizat o vânatoare de vulpi, iar eu am fost numit căpitanul. Am investit o grămadă de bani în câini; avem cam 20; și mergem cu toții, cam 30 de bărbați în fiecare seară. Așadar, nu va participa nici un bărbat la întâlniri, dar este posibil să vină câteva femei, copii, băieți și fete”. „Bine, domnule R. Eu am cheia, și asta este important”. Am mers într-acolo, evident nerăbdător să văd urma în formă de semicerc lăsată de ușă; și, după ce am descuiat, în timp ce o deschideam, a zgâriat podeaua și a lăsat exact urma pe care o văzusem. Am spus: „Oh, slavă Dumnezeului nostru”. Am stat acolo, am plâns și am râs timp de vreo oră și am petrecut un timp binecuvântat bucurându-mă la gândul că Dumnezeu trece prin asemenea dureri pentru a-mi arăta atât de multe lucruri, toate pentru a mă asigura de calea cea dreaptă.

Ei bine, am închis ușa, m-am așezat cu fața la podea în spatele unei cutii de pantofi, și am început să creez o învălmășeală în acel grup de vânători organizat. Nu m-am rugat pentru nimic altceva de la ora 16:00 până la ora 19:30; m-am opintit în acel club de 30 de bărbați nemântuiți, suflete pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său. La ora 19:30 am auzit un tărăboi afară, lătrat de câini și glasuri de bărbați, și l-am auzit pe căpitan zicând: „Ei bine, băieți: hai să intrăm și să vedem ce face prietenul nostru”. Așa că au descălecat cu toții, și-au legat cei 30 de cai și au intrat la ora 19:45. M-am ridicat de la podea, le-am strâns mâna tuturor, și în același timp am oferit fiecăruia dintre ei câte o carte de cântări nouă și am spus: „Haideti să cântăm ceva”. „Ei bine”, a spus căpitanul, „nu vom sta decât câteva minute... „Cât timp sunteți aici, ajutați-ne cu cântatul”, am răspuns. Așadar, mi-am plecat capul și L-am întrebat pe Domnul: „Cu care cântare să încep?” Căci simțeam că totul atârna de prima cântare, iar Spiritul mi-a spus: „Va fi vreo stea în coroana mea”. Ei bine, nu era una din favoritele mele, dar nu am îndrăznit să comentez. Așa că am numit-o pe aceasta, iar căpitanul a exclamat: „Exact asta este!” Era exact ceea ce doreau, și vă spun că au cântat din toată inima. I-am cerut căpitanului să ne conducă în cântare, și a cântat bine și a fost foarte entuziasmat. Înainte să terminăm cântarea, clădirea era plină. Așa că am numit încă o cântare, și aceea era una din favoritele lor. Am împărțit 75 de cărți de cântări, și am observat că și copilașii aveau cărți. Cum au mai cântat! Ei bine, ascultați ce s-a întâmplat: acel serviciu de cântări care a venit ca răspuns la rugăciune, a înflăcărat acel mare club de vânători. Nu am început să predic decât după ora 20:30. Am predicat timp de 30 de minute după care am mai avut un serviciu de imnuri, numindu-l pe căpitan pentru a-l conduce, și am spus: „Acum, căpitane, dorim ca tu să conduci aceste cântări și să le alegi pe cele pe care dorești pentru biserică; și, nu ne-am putea întâlni aici la 19:00 ca să-i instruiești pe unii dintre ei?”. Asta le-a plăcut mult, așa că nu s-a mai spus nimic despre acele păsări care fuseseră furate.

N-am să vă povestesc tot ceea ce s-a întâmplat acolo, dar întâlnirile au durat 9 săptămâni. În cea de-a patra seară, când mi-am terminat de prezentat mesajul, căpitanul a ieșit în față și, cu lacrimi în ochi, a spus: „Băieți, ne dorim și avem nevoie de această mântuire. Haideti, să punem mâna pe ea”. Toți 30 au venit în față, și vă spun că ne-am rugat ca niciodată. Pe la ora 00:00, la miezul nopții, căpitanul a sărit în picioare; el a fost primul care a biruit în rugăciune și a început să se bucure și le-a predicat celor 29 de bărbați care plângeau și se rugau, până la ora 04.00. Trei dintre ei au biruit în rugăciune; șapte femei de asemenea au venit în față, dintre care trei au biruit

în rugăciune, iar soția căpitanului căuta sfințirea. Ea era singura persoană născută din nou atunci când au început întâlnirile. La sfârșit, mai bine de 200 de persoane au îngenunchat, și majoritatea au obținut biruința în rugăciune, căci nu a fost atât de dificil să-i ajut să meargă direct și să obțină biruința. Ar fi chiar interesant să vă povestesc multe din întâmplările neobișnuite. Atât de mulți au spus: „Oh, dar dacă Bevington ar fi eşuat atunci când a stat sub copacul acela?”. Așadar, merită să așteptăm pentru a prinde gândul lui Dumnezeu, deși calea este umbră de condiții pe care nu le înțelegem.

Au construit o sală mare acolo, și mi-au cerut să preiau lucrarea din acel loc; și cred că aș fi făcut aceasta, dar îmi erau adresate atât de multe chemări. Le-am spus că îi voi vizita des, ceea ce am și făcut; dar în câțiva ani, un predicator tăios a venit acolo și și-a organizat biserica, și în trei ani n-a mai rămas nici o femeie sau bărbat sfințit, cu excepția soției căpitanului care a stat hotărâtă și a murit predicând sfințirea.

Cel ce cunoaște toate nevoile noastre

Țineam o altă întâlnire în Ohio, când am fost invitat într-un alt loc. Așa că, atunci când am încheiat acea întâlnire, am mers în pădure să lămuresc această chemare. M-am strecurat într-o scorbură, căci era toamnă și era cam rece; și acolo, Dumnezeu mi-a spus să merg, ceea ce am și făcut. Am predicat timp de trei seri, când am fost anunțat că nu mai am voie să predic în clădirea școlii. Știind bine că Dumnezeu îmi spusese să merg acolo, am mers din nou în pădure, într-o altă scorbură.

Am stat acolo 5 zile după care m-am confruntat cu o situație de neînțeles. Am început să simt foamea, ceea ce înseamnă de obicei că postul trebuie să înceteze; dar știam că nu obținusem biruința pentru care mă rugasem, așa că am decis să rămân acolo până când auzeam ceva din partea Cerului, sau până muream în scorbură. Foamea creștea și începeam să mă simt slăbit, ambele semne dovedind de obicei că postul trebuia să se încheie, sau că obținusem biruința. Am menționat acest detaliu pentru a sublinia pericolul de a intra într-o rutină, căci calea lui Dumnezeu nu este nicidecum rutina.

Scorbura era strâmtă, astfel încât eram cumva înghesuit, și câteodată mă mai dezmoșteam cum puteam, întinzându-mi brațele în față. În timp ce-I spuneam Domnului că îmi era foame și că nu eram deloc satisfăcut cu ceea ce obținusem până atunci, la exact 24 de ore după ce am început să simt foamea, mi-am întins mâna și am simțit ceva neobișnuit. Am simțit mai multe, le-am strâns, am concluzionat că sunt ghinde și am fost impresionat să le mănânc. Apoi m-am întrebat: „Cum au putut ghidele să ajungă aici?” căci păreau a fi proaspete. De cât timp erau acolo și cum se face că nu le-am simțit înainte, căci îmi întinsesem mâna de mai multe ori? Mi-au venit în minte aceste întrebări, și trebuia să le găsesc răspunsul. Ei bine, am mâncat șase ghinde și m-am simțit revigorat. Era ora 18:00 (am aprins un chibrit pentru a afla). Am stat acolo toată noaptea și dimineață, când mi-am întins mâna, am mai găsit șase ghinde. Am pipăit peste tot, dar nu erau decât șase. După asta, am continuat să găsesc șase ghinde proaspete în acea scorbură de trei ori pe zi, timp de patru zile, până când am primit răspuns la rugăciune, însumând în final zece zile petrecute în acea scorbură. Am început să fiu foarte curios cum au ajuns acele ghinde la mine, așa că în ultima zi m-am târât afară din scorbură, mi-am lăsat încălțările la intrare ca și când aș fi fost tot acolo, și m-am ascuns la o anumită distanță. La ora 11:45 au venit șase veverițe mari. Fiecare s-a urcat pe scorbură și a aruncat înăuntru câte o ghindă. Am spus: „Minunat, minunat, Doamne! Iată cum m-ai hrănit prin aceste șase veverițe”; și am început să plâng de bucurie, căci El S-a gândit la nevoile mele, iar aceste necuvântătoare I s-au supus. Am spus: „Ilie nu a fost singurul om hrănit prin animale”. M-am târât înapoi și eram atât de umilit. Deseori mi-am dorit să retrăiesc acele sentimente de umilință pe care le-am avut în timpuri ca acelea!

Am mai rămas încă patru ore acolo, și apoi am văzut 13 bărbați și femei care se rugau în afara clădirii școlii din care fusesem scos afară cu zece zile în urmă; iar ei nu știau că eu eram încă pe aproape. Așa că am ieșit și am pornit. Atunci a venit cel care m-a gonit din casa lui și din clădirea școlii. Nu purta pălărie și arăta asemenea indienilor pe care i-am văzut în Dakota, atât de sălbatic și nesăbuit. Nu știam cum să-i interpretez gesturile. Dar știam că totul este în regulă, așa că ne-am întâlnit, iar el a strigat: „Oh, frate, roagă-te pentru noi! Mă bucur atât de mult să te văd. Roagă-te pentru noi. M-am simțit ca în iad în aceste zece zile”. Așa că ne-am așezat acolo, și dacă am auzit pe cineva rugându-se, atunci el a fost acela. Cu siguranță era serios. Am stat acolo timp de două ore rugându-ne pentru el, iar el s-a prins de Domnul, după care a spus: „Acum, vino la noi acasă din nou, și vom deschide clădirea școlii deseară”. Și astfel, am petrecut trei săptămâni binecuvântate acolo. Mulți L-au căutat și L-au găsit pe Dumnezeu, numai pentru că am rămas în acea scorbură chiar dacă mi s-a făcut foame. Oh, dar oamenii renunță atât de ușor; ei fac ceea ce le spune Satan să facă. Satan m-a scos din casa acelui om și afară din clădirea școlii; și dacă aș fi procedat ca majoritatea (să plec și să renunț), unde ar fi sfârșit acele suflete?

Dar cineva a aflat că eu am fost în acea scorbură și că veverițele m-au hrănit, iar pe drum spre locul unde dormeam, a venit la mine și mi-a spus: „Domnule Bevington, înțeleg că ai fost pe deal într-o scorbură, și că pretinzi că veverițele te-au hrănit cu ghinde acolo”. Am spus: „De unde ai aflat asta?”. „Am aflat, dar vreau să știu adevărul despre asta”. „Ei bine, aș vrea să știu de unde ai aflat”. „Nu contează. Te rog să-mi răspunzi la întrebare”. „Ei bine, domnule”, am spus, „am afirmat și afirm în continuare că șase veverițe m-au hrănit de trei ori

pe zi". El m-a oprit în mijlocul drumului și mi-a spus: „Domnule Bevington, știi că ești un hoț?”. „Nu, domnule, asta nu știu”. „Ei bine, domnule, ești și îți pot dovedi aceasta. Aceste veverițe își strângeau proviziile de iarnă, iar tu le-ai consumat”. Ei bine, vă spun că asta m-a uimit. Am spus: „Poate fi posibil așa ceva?”. Așa părea, și am mers acasă gândindu-mă serios la toate acestea. Următoarea zi, pentru a clarifica problema, am mers acolo la ora 16:00, m-am băgat iar în scorbura și nu am putut găsi nici o ghindă. Am continuat să fac asta timp de trei zile, dar n-am găsit nici o ghindă. Astfel, acest lucru a clarificat nedumerirea și anume că Dumnezeu le-a oferit acea hrană veverițelor special pentru situația respectivă. Am simțit că doream să mă așez umil la picioarele lui Isus și să-I ofer Lui o șansă, având deplina încredere că El va rezolva toate aceste lucruri așa cum știe El mai bine.

Principii de neschimbat

Am fost invitat să susțin o întâlnire în Ohio. M-am rugat pentru aceasta și am mers. Am fost așteptat la tren și condus la hotel. După-amiază am fost așteptat de șase dintre conducători, patru bărbați și două femei care mi-au spus: „Frate Bevington, când dorești să-ți dăm banii: la final sau eşalonat? Suntem pregătiți să-ți plătim cât vrei”. Ei bine, asta a fost o mare surpriză pentru mine, căci eu nu prea am avut de-a face cu bani. Deseori a trebuit să plec pe jos la finalul întâlnirilor. Am spus: „Cât obișnuieți să plătiți?”. „Păi, depinde de numărul celor care cântă și care-l însoțesc pe evanghelist, și pentru că tu vei fi cel care vei conduce corul, îți vom oferi 80 de dolari”. „Uau! 80 de dolari!”. „De unde aveți atâția bani?”. „Oh, asta nu te privește și nu trebuie să te gândești la aspectul acesta. Tu trebuie să conduci serviciile, iar noi avem grijă de plată, căci nu dorim ca evanghelistul să fie împovărat cu cheltuielile”. „80 de dolari”, m-am gândit. Asta era mai mult decât primeam într-un an întreg. Intenționat m-am pus pe gânduri, iar eu am spus: „Ei bine, cum de ați făcut rost de atâția bani?”. „Oh, frate, nu vrem să te necăjești cu aspectul acesta. Evangheliștii care au fost aici nu s-au interesat de asta. Numai spune-ne când vrei: acum sau la final”. „Ei bine, fraților, insist să-mi spuneți cum ați obținut acești bani”. Așa că una dintre surori a spus: „Ei bine, în primul rând, noi avem taxă de intrare și apoi mai avem și tonete la care vindem produse, iar prin aceste mijloace obținem foarte mulți bani”. „Ce vindeți la tonete?”. „Oh, dulciuri, trabucuri, tutun, băuturi ușoare, popcorn și altele; mâncare și aproape orice din care putem scoate bani”. „Și voi ați organizat întâlniri având aceste principii?”. „Da, de ce? Cum vrei să faci bani din alte mijloace?”. „Ei bine”, am spus, „dragii mei, n-ați chemat pe cine trebuie. Eu nu aș putea permite niciodată așa ceva”. „De ce?”, au exclamat ei, „doar nu te crezi mai bun decât ceilalți mari evangheliști care au venit aici în fiecare an și care locuiesc în marele stat Ohio!”. „Eu nu am nici o legătură cu ei. Dar în ceea ce mă privește, asta este o chestiune personală. Eu nu pot face nimic aici în condițiile acestea”.

Asta se întâmpla joi seara, iar vineri dimineața au venit cam 20 de persoane și au spus: „Vedeți, frate Bevington, noi am anunțat aceste întâlniri peste tot și am cheltuit mulți bani și nu ne putem permite să le anulăm acum; aceasta ar compromite pentru totdeauna întâlnirile organizate de noi. Și nu putem să acoperim aceste cheltuieli dacă nu procedăm ca de fiecare dată, ceea ce evident este corect și legitim așa cum orice persoană rezonabilă ar admite”. Ei erau bine intenționați, dar eu am rămas la principiile mele. O femeie din comitet s-a ridicat și a spus: „Ei bine, nu-l vrem pe fanaticul ăsta aici, căci el nu va predica astfel încât să se potrivească cu noi și se va alege praful de tot. Îl vom chema pe cel care ne-a ajutat mereu”. (Știam despre el că se îmbăta de fiecare dată când ținea o întâlnire și primea bani). Atunci toți s-au ridicat și au spus: „Va trebui să-ți plătești singur hotelul și să pleci pe jos, dacă n-ai suficienți bani”. Am spus: „Mă descurc bine cu mersul pe jos”. Erau cam agitați.

Așadar, mi-am împachetat lucrurile, am coborât și am plătit; mi-au rămas 84 de cenți și 36 de mile de mers cu două valize grele. Am pornit și, după ce am parcurs o milă și jumătate, m-am așezat la umbra unui copac și am spus: „Acum, Doamne, sunt capabil și doritor să parcurg această distanță, dar parcă Te-aș ruga să mă ajuți”. Am fost impresionat să merg puțin înapoi, cam cinci străzi, pentru a mă ruga mai bine, și am lăsat valizele sub copac. M-am rugat cu bucurie, L-am lăudat pe Domnul și apoi, simțindu-mă în putere pentru călătorie, m-am ridicat și am pornit spre copac, când am văzut un bărbat și o femeie într-o caleașcă, uitându-se la valizele mele. M-am apropiat, le-am strâns mâna și le-am oferit câteva broșuri. Bărbatul a spus: „Nu te numești Bevington, cel care va susține întâlnirile de vară din acest loc?”. „Ei bine, mă numesc Bevington, dar nu eu voi susține întâlnirea”. Amândoi au început să râdă. „Dar ce faci aici?”. „Ei bine, m-am rugat și am avut un serviciu de laudă aici”. (arătând spre buturugă). Au râs din nou și au spus: „Te-am auzit rugându-te și ne-am gândit să ne oprim să vedem pentru ce te rogi”.

El a spus: „Ne-am oprit la magazin și cei de acolo ne-au povestit despre acest fanatic pe care l-au chemat să susțină întâlnirile. Ți-au făcut o descriere... Așa că am mers până aici, iar soția a spus: „Cred că el este fanaticul menționat. Hai să oprim”. Așadar, iată-ne, căci doream să-l vedem pe cel care deține acele caracteristici remarcabile; dar nu vedem că ai arăta diferit de ceilalți copii ai lui Dumnezeu. Dar unde mergi?”. „Merg la Louisville”. „Ei bine, și noi trecem pe acolo, așa că, hai sus”. M-au luat la ei acasă, căci locuiau în Louisville; iar el, soția lui, fiica lui și mulți alții au primit mântuirea și au fost sfințiți.

Ați putea întreba: „Nu ai fost îndemnat să mergi la Ohio? Și dacă da, ce căutai la 36 de mile de locul acela?”.

Ei bine, domnule, Dumnezeu așa a gândit tot timpul. El a dorit ca acest bărbat, soția și fiica lui să lucreze pentru El, iar Dumnezeu a trebuit să facă acest ocol pentru a ajunge la ei. Ei au mers în lucrarea de evanghelizare; dar dacă eu aș fi făcut compromisul, această familie nu ar fi fost probabil niciodată mântuită. I-am văzut și auzit pe toți trei vorbind la adunarea de la Cincinnati de multe ori, și au trăit vieți binecuvântate cu Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi început să-mi spună ce dorea, probabil nu aș fi înțeles niciodată; așa că m-a trimis la acea adunare, și apoi pe drum. Apoi l-a pus pe bărbat pe drum, cu scopul de a mă întâlni. Și în loc de a susține acele întâlniri în acel loc atât de bine cunoscut pentru 80 de dolari, m-a dus la Louisville cu numai o mică schimbare, și fără multe încurajări.

Deschiderea unei noi misiuni cu ... nimic!

Când eram în Ironton, Ohio, la misiunea de acolo, aveam o mică orgă, dar nu prea avea cine să cânte la ea pe stradă. Într-o seară, a venit un domn și a spus: „Frate, dacă aduci pe cineva care să pompeze aer în orgă, eu voi cânta pentru tine în fiecare seară și voi începe fiecare vers al cântărilor. Eu am tuberculoză și nu am suficientă putere pentru a pompa aer în orgă”. „Ei bine”, am spus, „cred că pot face rost de cineva care să facă treaba asta, și încă foarte bine”. Așa am făcut, iar el a cântat timp de câteva săptămâni. Dar curând mi-a spus: „Nu mă simt prea bine cu clima asta, cu toate că am sperat că mă va ajuta”. El locuia în sud. Apoi, a zis: „Cred că mă voi întoarce în sud”. Și în câteva săptămâni a plecat.

După aceea, eu am plecat în Cleveland, Ohio, pentru a deschide o nouă misiune. Mi-a fost greu, căci mă atașasem de cei din Ironton, căci ne luptasem pentru ei timp de 16 luni. Așa că nu am dat prea mare atenție acestei impresii pe care am avut-o despre Cleveland. Dar acest gând îmi tot revenea de fiecare dată când mă rugam, până când am început să mă rog serios pentru aceasta. Așa că, în final, a trebuit să cedez, cu toate că m-a costat multe lacrimi.

Nu știu dacă mi-a mai fost vreodată atât de greu să renunț la vreun loc așa cum a fost în cazul acesta, căci lupta pentru el fusese mare. În cele din urmă, am spus: „Ei bine, Doamne, trimite pe cineva să-mi ia locul și voi pleca”. În două zile a venit un bărbat și soția lui pentru a prelua lucrarea. Atunci am plecat spre Cleveland. Nu aveam bani și nu cunoșteam decât o persoană în Cleveland; așa că primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să mă liniștesc și să mă rog pentru o misiune, căci lăsasem totul în Ironton, și niciodată nu mă împrumutasem. Am mers la singura persoană pe care o cunoșteam în Cleveland și timp de șase zile am postit și m-am rugat. În a șaptea zi am primit răspunsul. Am plecat pentru a găsi o încăpere, am reținut-o și m-am apucat s-o curăț.

La un moment dat, a apărut un bărbat care a spus: „Bănuiesc că vei face un bar”. „Nu”, am răspuns eu; „va fi o misiune sfântă”. „Când vei începe?”, m-a întrebat. „Sâmbătă seara”. Era joi. „Ai scaunele, presupun”. „Ei bine, nu sunt aici, dar le avem”. „Unde sunt? Am câțiva băieți care le-ar putea aduce, căci transportul este cam scump în orașul acesta”. „Am să te anunț. Lasă-mi numai numele și adresa ta”. Și așa a făcut. „Acum”, a spus, „spune-mi cum te numești și unde locuiești”. Și așa am făcut. S-a urcat în tramvai și a mers unde stăteam eu.

Cel la care stăteam era la muncă, așa că nu s-a întâlnit cu el, dar a vorbit cu soția lui. A spus: „Ce știi despre acest Bevington?”. „Nu știu nimic despre el. A venit aici în urmă cu zece zile, dar eu nu-l cunosc; a zis că-l cunoaște pe soțul meu. Așa că l-am lăsat să stea până când se întoarce soțul. I-am oferit o cameră, iar el a mers acolo și a tot suspinat. Cred că se ruga, și timp de o săptămână nu a mâncat nimic, dar după o săptămână a ieșit și a spus că-i este foame. Asta s-a întâmplat în dimineața asta, și a spus că va deschide o misiune sâmbătă seara”.

Domnul a afirmat: „Presupun că are destui bani din moment ce a zis că are scaunele, o orgă și cărți de cântări. Dar nu mi-a spus unde sunt. Le-aș fi transportat pentru el în seara asta”.

„Ei bine”, a spus femeia, „dacă are bani, mi-ar plăcea să știu unde îi ține. Soțul meu a fost puțin deranjat de ceea ce a făcut, așa că ne-am uitat prin valizele lui și n-am găsit mai mult de 29 de cenți. Ne-am uitat prin portofelul lui, și asta este tot ce am găsit”. „El mi-a zis că are scaunele și tot ce trebuie”, a spus bărbatul. „Ei bine”, a spus ea, „cu siguranță este ciudat. Eu nu-l pot înțelege deloc”.

Așa că bărbatul a revenit în timp ce eu făceam curățenie și a spus: „Băieții mei nu au nimic de făcut acum, așa că aș putea transporta scaunele și tot ce mai ai nevoie”. Am înțeles că trebuia să-i explic, așa că am citat 1 Ioan 5:14, 15. „Ei bine”, a spus el, „nu te înțeleg; ai spus că ai scaunele acelea”. „Potrivit aceluia verset le am, căci m-am rugat pentru ele și mă aștept să deschid sâmbătă”. El a spus: „Nu se vede nici un scaun! Cum poți face asta?”. „Pe baza Bibliei”. Am observat că nu mai înțelegea nimic, așa că am continuat curățenia...

Ca de obicei, Satan a venit prin preajmă, căci este deseori foarte interesat de lucrarea noastră, și a început să discute cu mine: „Tu aici, un străin; ar trebui să-ți faci publice nevoile; așa procedează toate misiunile. Merg și solicită ajutor. Nu vei deschide niciodată aici până când nu vei face la fel”. Dar eu încercasem asta înainte o dată, și mă săturasem de genul ăla de lucrare. Așa că am respins sugestiile lui. Am rămas la ce credeam eu, cu toate că a trebuit să fac față unui mare reproș, căci deja postasem anunțul că voi deschide sâmbătă seara. Ei bine, Domnul l-a folosit pe fratele la care mă oprisem, așa că sâmbătă seara locul era plin cu scaune. De asemenea, am primit niște bănci frumoase și o orgă. Nu am cerut nimic și nici nu am spus nimănui nimic despre nevoile noastre, ci le-am prezentat numai lui Dumnezeu și l-am lăsat pe El să se ocupe de tot; și a făcut-o!

Un frate din Ironton a venit și a spus: „Ce se va deschide aici?”. „O misiune sfântă, o lucrare printre oamenii săraci”. „Ei bine”, a spus el, „dacă nu ai scaune, eu îți pot oferi niște bănci frumoase și bune”. Am spus: „Dacă Domnul te călăuzește să faci asta, eu sunt foarte bucuros”. Așa că după cinci ore au apărut băncile cu spătare foarte bune; și în timp ce le descărcam, a venit o soră și a spus: „Ce se întâmplă aici?”. „Dorim să deschidem o misiune sfântă sâmbătă seara”, am zis. „Ei bine, am o orgă pe care vreau s-o aduc și pot să și cânt la ea dacă vrei”. „Trimite-o!” Iar dimineața următoare a venit împreună cu 40 de cărți de cântări. Și a și cântat la orgă. Așadar, vedeți: dacă ne dăm la o parte, Dumnezeu va lucra; iar motivul pentru care nu lucrează este că noi Îi stăm în cale. Oh, dacă ne-am băga într-un colț și dacă ne-am da la o parte, atunci Dumnezeu ar lucra.

O scrisoare

După ce am petrecut un timp la Cleveland, am primit o scrisoare de la sora Allen din Chattanooga. Ea era soția fratelui Allen care a cântat la orgă în Ironton. Ea a scris: „Când vei primi această scrisoare, domnul Allen va fi îngropat. Doctorul tocmai a plecat și a spus că nu va mai fi nevoie să-l mai chemăm, căci a pierdut deja cam o treime din sânge și acum numai vegetează. Abia pot vedea viața pulsând încă în el, și nu știu ce mă voi face”.

Am luat scrisoarea în camera mea de rugăciune, cerându-le fraților să nu vină nimeni înăuntru și să nu îngăduie nimănui să mă deranjeze. Ei bine, a durat 11 ore pentru a înțelege dacă mai era sau nu în viață. Mîntea îmi era implicată în multe, de vreme ce a durat atât pentru a mă liniști suficient și a auzi vocea lui Dumnezeu. Apoi l-am văzut întins, ca mort, complet alb, perfect nemișcat, și m-am gândit că a murit; dar nu mi-a fost permis să întrerup viziunea, așa că am mai rămas încă cinci minute. L-am văzut ridicându-și mâna dreaptă și zâmbind. Așa că am spus: „Amin, Doamne; acum pentru vindecarea lui”.

Dar a trebuit să mai aștept nouă ore pentru a afla dacă Domnul vroia sau nu să-l vindece. Astfel am petrecut 20 de ore în rugăciune. Dar apoi am fost pe calea cea bună și am putut să continui în mod inteligent, având astfel baza pusă. A durat încă 46 de ore pentru a-l vedea vindecat. Apoi l-am văzut stînd în fața unei orgi de mici dimensiuni, pompând aer și cântând cu toată puterea. Așa că am spus: „Slavă Domnului; asta este suficient”. După ce am stat în camera aceea întunecată timp de 56 de ore, am putut ieși de acolo biruitor în Numele lui Isus. Așa că am ieșit și am mâncat ceva, apoi m-am așezat să-i scriu, să-i spun că este vindecat și că în două săptămâni va lucra. I-am scris exact ora la care l-am văzut la orgă, vindecat.

Înainte să primească scrisoarea de la mine, el și soția lui mi-au scris. Fiind în Cleveland, eu l-am văzut ridicându-se, stînd pe marginea patului și frecionându-se; l-am văzut pipăindu-și brațele, ciupindu-se, ridicându-se și privind-se în oglindă, și apoi l-am auzit spunând: „Da, acesta este Allen; sigur; nu este nici o îndoială. Cam amărât, numai pielea și oasele, dar este Allen”. În scrisoare, el a detaliat totul, exact cum am văzut eu la câteva sute de mile depărtare.

A ieșit la poartă, unde soția lui spăla. Avea mai multe de spălat, așa că s-a trezit devreme, căci în Chattanooga se face cald repede. Ea a fost uimită și a spus că i-a fost greu să suporte un asemenea șoc, dar și-a ținut cumpătul. A insistat pe lângă el să revină în pat, căci se aștepta să-l vadă căzând mort acolo lângă poartă. Dar el a insistat că îi este foame și că vrea să mănânce ceva. „Allen, tu ai înnebunit cu siguranță; trebuie să știi că doctorul ți-a interzis să mănânci ceva, căci asta ar însemna o moarte sigură pentru tine”. „Ei bine”, a spus el, „acum nu mai sunt în grija doctorului. Cred că i-ai scris lui Bevington, nu-i așa?”. „Da”, a spus ea. „Ei bine, el a biruit în rugăciune pentru mine și sunt vindecat. Dă-mi ceva de mâncare; îndrăznesc să mănânc orice”. Ea tot a insistat că o să moară imediat acolo la poartă, dar el tot insistă că-i trebuie de mâncare. Atunci ea a spus: „N-o să-ți dau de mâncare ca să mă fac vinovată de moartea ta”.

Chiar atunci vecinul lor venea din hambar, și mergea să mănânce; fratele Allen l-a strigat, iar omul a încremenit. „Dar”, a spus Allen, „îmi e o foame de lup, iar soția nu-mi dă de mâncare. Roag-o pe soția ta să-mi trimită și mie ceva de mâncare”. Vecinul a mers în casă și a spus: „Nevastă, vino să vezi ceva. Allen este sus, a ieșit la poartă și imploră pentru ceva de mâncare”. Ea a alergat afară să-l vadă, iar el a implorat-o să-i dea ceva de mâncare. „Nu voi muri acum; sunt vindecat”. Atunci vecina i-a oferit un ou fiert moale, iar el l-a înghițit și a mai cerut. Pentru că își menținea în continuare echilibrul și nu a căzut mort, vecina i-a mai adus de mâncare, până când a terminat o porție bună. Ei bine, în două săptămâni, a mers la lucru, așa cum i-am spus. Asta se întâmplă în primăvară.

Următoarea călătorie

Eu am rămas în Cleveland toată vara, iar în toamnă am început să înțeleg că trebuie să merg la Chattanooga. M-am gândit că asta este din cauză că fratele Allen locuia acolo, așa că nu am acordat prea mare atenție gândului. Dar a tot revenit până când a pus stăpânire peste mine. Chattanooga părea prea mult pentru credința mea limitată, așa că totul s-a schimbat cu o chemare în Cincinnati. Ei bine, asta nu a părut o problemă prea dificilă. Devenisem atât de atașat de Cleveland și nu vroiam să plec, așa că nu am dat atenție chemării în Cincinnati. Dar chemarea s-a intensificat, așa că în final am spus: „Doamne, dacă vei trimite pe cineva care să-mi ia locul, voi pleca”, cu toate că mă simțeam atât de bine acolo. Dar în trei zile a apărut un bărbat împreună cu soția lui. Imediat ce ea m-a văzut, a început să râdă și a spus: „Acesta este omul; el este”. Iar soțul ei a spus: „Da, el este. Acesta este locul”. Ei bine, cu toate că mă rugasem ca cineva să-mi ia locul, nu am fost pregătit și mă întrebam ce fel de oameni sunt aceștia. Nu mi-i aminteam deloc.

Ei m-au lămurit povestindu-mi ce văzut cu două seri în urmă în Rochester, N. Y. Eu mi-am dat acordul imediat, și am spus: „Ei bine, voi trebuie să fiți cei care îmi veți lua locul”. Așa că am mers în cameră, m-am întins în pat și am început să plâng, căci trebuia să părăsesc lucrarea de acolo. Am stat un timp în pat, cu lacrimile și roind. În cele din urmă, am spus: „Oh, Doamne, nu pot să mă îndoiesc că acești oameni vin direct de la Tine, dar, oh Tată, aceste lacrimi, aceste suspine! Oh, Doamne, nu pot pleca în condiția asta. Dacă este adevărat că Tu vrei ca eu să plec, să părăsesc lucrarea de aici, înlătură povara”. Curând, lacrimile au fost șterse; norii s-au risipit, iar razele soarelui au pătruns în sufletul meu cu o asemenea căldură, încât orice dorință de a rămâne a dispărut. Ei bine, acest aspect fusese lămurit, dar nu aveam bani pentru a pleca. Aveam o orgă mică și altele, și în timp ce eram în cameră rugându-mă pentru banii de drum spre Cincinnati, am auzit un ciocănit. Am deschis ușa, și acolo era o soră de la Armata Salvării care mă ajutase mult în lucrare. Ea a spus: „Frate Bevington, am auzit că plecați. Acești oameni care au venit pentru a vă lua locul au o orgă mică și nu au nevoie de cea care vă aparține, așa că aș vrea să o cumpăr”. „Bine”, am spus, „nu am făcut niciodată așa ceva”. Deschisesem 14 misiuni complet echipate, dar nu luasem niciodată ceva cu mine și nici nu vândusem ceva. Chiar atunci fratele a intrat și a spus: „Ei bine, nu vom avea nevoie de orgă, și noi credem că tu ai nevoie de bani; așa că vinde-o chiar acum”. Sora m-a întrebat care era valoarea ei, cât plătisem pentru ea. „Ei bine”, am spus eu, „am plătit 15 dolari și am folosit-o patru luni. Cred că valorează 10 dolari acum”. „Da”, a răspuns ea: „Este ieftină la 12 dolari. Îți voi plăti 12 dolari pentru ea”. Și a pus 12 dolari pe masă și a luat orga.

Aveam nevoie de ceva haine. Nu beneficiam de reducere atunci, așa că am plătit integral 8 dolari. Am cheltuit 3 dolari pe haine, așa că mi-a rămas 1 dolar și 20 de cenți. (Avusesem 20 de cenți înainte). Așa că am pornit. Am ajuns la Cincinnati, am luat un tramvai și am ajuns la Constance. Am petrecut noaptea acolo și am revenit dimineața. În timp ce rezolvam mai multe treburi, pe strada 2, am trecut pe lângă o fereastră mare. Când m-am uitat, am văzut un afiș mare pe care scria: „Ultima ta șansă”. Am trecut mai departe, dar acele cuvinte „Ultima ta șansă” mă tot urmăreau, așa că a trebuit să mă întorc, cu toate că nu înțelegeam de ce mă grăbeam atât de tare. Dar am urmat acest gând și m-am uitat din nou pe fereastră. Da, chiar acolo era. Dar ce însemna asta? Așadar, am deschis ușa și am văzut că era un birou al căilor ferate. Am spus: „Domnule, ce înseamnă asta?” arătând spre afiș. „Ei bine, domnule, înseamnă exact ceea ce scrie”. „Dar pentru ce este?”. „Cum domnule, nu ați auzit de reducerea cea mare la excursiile la Chattanooga?”. „Nu, nu am auzit”. „Ei bine”, a spus el, „avem o mare reducere la aceste excursii, iar aceasta este ultima șansă, ultima zi”. „Când pleacă trenul?”. „La nouă în seara asta”. Ei bine, am plecat, dar m-am gândit că nu întrebasesm de preț, așa că m-am întors. „Cât costă?”, am întrebat. „Până la Chattanooga și înapoi, 3,75 dolari”. Am ieșit și am plecat mai departe să-mi văd de treburile mele, fără să mă mai gândesc la Chattanooga sau la oferta aceea ieftină, căci eu nu aveam nici un dolar.

Dar Chattanooga îmi tot suna în urechi, până când m-am întors și am pornit înapoi, căci Chattanooga era tot ceea ce auzeam. Am ajuns în apropierea locului de unde luam tramvaiul spre Constance, iar o voce mi-a spus atât de clar: „Mergi sau nu la Chattanooga?”. Am fost uimit, dar am spus: „Sigur Doamne, merg; dar...”. Iar din nou acel „dar”. Oh, cât de mulți au eșuat datorită acestui mic cuvânt.

Am luat tramvaiul pentru a merge după valize, cumva încurcat, dar hotărât să urmez gândul lui Dumnezeu. Am mâncat ceva și am pornit spre gară. Mai aveam 30 de minute, dar oricum mergeam potrivit gândului lui

Dumnezeu. Atunci am văzut un bărbat venind direct spre mine, uitându-se direct la mine, cercetându-mă, și am spus: „Ei bine, n-o să obțină prea mulți bani de la mine dacă o să mă urmărească”. Dar pe măsură ce se apropia, a început să-mi zâmbească. Când a ajuns lângă mine, m-a luat în brațe și a spus: „Oh, acesta este fratele Bevington”. Am lăsat valizele jos și am spus: „Da, dar mă grăbesc; vreau să prind un tren în 20 de minute”. Așa că el mi-a luat valizele și am început să mergem împreună. „Acum”, am spus eu, „ce mai faci?”. El a început să râdă și mi-a spus, moment în care mi-am amintit de el. Pe măsură ce ne apropiam de gară, el a zis: „Tu te-ai rugat pentru soția mea cu patru ani în urmă, iar Isus a vindecat-o. Acum nu mai trebuie să plătim facturi de la doctori, așa că hai să-i dăm fratelui Bevington banii doctorului nostru”. Doctorul primea 5 dolari pe an de la ei, așa că au strâns totul timp de trei ani, așteptând să mă întâlnească. Iar Dumnezeu l-a trimis acolo de la țară, cu scopul de a mă întâlni. Așadar, vedeți: Dumnezeu știe ce are de făcut, dacă-I îngăduim să procedeze cum vrea El. Oh, merită, merită să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze. Și apoi urmează strigătul: „Oh, Doamne, vom învăța noi vreodată? Vom învăța noi vreodată?”

